

ЮНАК

липень ♦ july
серпень ♦ august

1980

ВАЖЛИВЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ПЕРЕДПЛАТНИКАМ "ЮНАКА"

ГПБулава, шукаючи способів покращання методи збирання передплат, зобов'язала КП Старшини через пл. осередки допомогти пл. видавництву збирати передплати гуртово й насилати їх напочатку березня до Адміністрації. Пресові референти у пл. осередках виготовляють списки своїх членів з їх адресами й, згідно з зібраними передплатами, висилає їх до Адміністрації. На основі цих списків Адміністрація висилає журнали. Тому просимо Вас перевірити в станицях списки й вплачувати передплати **тільки до станиць**. Нашим обов'язком повинно бути, щоб **кожний** подбав про **своєчасну** влату. Тим улегшимо працю пресовим

референтам у станицях, піднесемо рівень нашої пл. готовости й дамо змогу пл. видавництву існувати.

Передплатники, які не є членами пл. станиць, пересилають передплати кожного року **не пізніше 15 березня** безпосередньо до видавництва.

Пл. видавництво вдячне за щедрі датки на пресфонд і просить не забувати про них у майбутньому. Від кожного з нас залежить доля пл. преси, її існування і ріст. Хай же кожний причиниться до росту журналів, бо це наше спільне добро.

Адміністрація

УВАГА! УВАГА!

Усіх тих, що надсилають до "Юнака", "Готуйсь" і "Пл. Шлях" будьякі інформації та світлини чи дописи, дуже просимо подати повне ім'я та прізвище особи, що до неї стосується дана інформація, курінну приналежність, місце замешкання, дату, коли дана подія заіснувала тощо. Світлини просимо завжди підписати на звороті чи іншим способом зазначити до кого і чого вона відноситься.

Посилаючи світлини для поміщення, вибирайте чорно-білі та ті з кольорових, які мають чіткі контрасти.
Редакція

ПОМОЖІТЬ НАМ зробити "добре діло" і перешліть дарункову передплату

для зразкових, але незаможних юнаків та юначок, особливо з європейських та південно-американських країн. Вони бажали б дістати та читати «Юнака», але самі не можуть собі його передплатити.

Адміністрація

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

на корисних умовах

- дає **ПОЗИКИ** та
- **приймає ОЩАДНОСТІ**.
- Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.
- **Урядові години:**
вівторок і четвер 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.

Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,
2199 Bloor St. West, Toronto 21, Ont.
Phone: 769-9998

Пластунни і Пластунки в Торонті!
**СКЛАДАЙТЕ
СВОЇ ОЩАДНОСТІ
у Пластовій Кредитівці!**

Від 1 січня 1979 р. річна передплата "Юнака" коштує: США і Канада — \$10.00;
Австралія — рівновартість 10.00 амер. дол.; Австрія — 100 шилінгів; Аргентина
3.00 ам. дол.; Німеччина — 15.00 нім. марок; Франція — 15.00 франц. франків;
Італія — 2.000 лірів. Велика Британія — 2.00 фунти
Ціна одного числа \$1.00.

YUNAK — a Ukrainian Monthly Magazine, published by PLAST, Ukrainian Youth Ass'n, 2150 Bloor St. West, Toronto, Ont. M6S 4V7, Canada Tel.: (416) 769-7855

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ YUNAK MAGAZINE 2150 Bloor St. West, Toronto, Ont. M6S 4V7, Canada

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Avenue, Babylon, N. Y. 11702, U.S.A.

SECOND CLASS REGISTRATION NUMBER 2185

Printed by KIEV PRINTERS LTD. — 2466 Dundas Street West, Toronto, Ontario, Canada M6P 1W9

"Юнак" — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця крім липня і серпня.
Видає Головна Пластова Булава.

ЗМІСТ:

2. Гутірня з Юними Друзями: Не забудь юних днів, днів весни... Подруга Гребля
3. Щасливої дороги! Пісня бійця С.Караванський
4. Самота В. Стус
- Гриміла гроза В. Чорновіл
5. Надія Світлична в Трентоні Ю. Мізюк
6. Батько і Син Х. Дмитришин
7. Листуймося з українськими політичними в'язнями О. Турченко
- О. Турченко
8. Дитячий телефон І. Стасів-Калинець
12. Фото-репортер питає
13. А що ви на це? Станиця під нерівництвом юнацтва Леся Галів
14. Урядове оголошення
15. Молоде перо: Прикрі перипетії Пластуна Таня Дичон,
16. Боротьба в галактиці О. Слупчинський
17. Успіхи нашої молоді: Оленка Сайневич — новий український лікар Братчик Славко
18. Перші гагілки в Мелборні О. Вегринович
19. Ніжність (пісня) Б. Олійник
- Я. Поляхівський
20. Олімпіади і змагуни в СРСР
21. Пишемо на одну букву: Уляна Узбенко Пан Т'Офель і Подруга
22. Хроніка
27. Замість квітів на могили
28. Список датків на прес-фонд "Юнана"

● Ілюстратори цього числа: ст. пл. Христя Баранська, пл. сен. Дарія Даревич, ст. пл. Гануся Рогона.

● На обкладинці: "Сова" — Якова Гніздовського

Редагує колегія
Головний редактор:
пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:
пл. юнан сноб Роман Ващун
пл. юн. Андрій Винницький
пл. сен. Тоня Горохович
ст. пл. Олесь Кузишин
ст. пл. гетьман. сноб Всеволод Онишевич
пл. сен. Олександра Юзенів
пл. сен. Люба Крупа
пл. сен. Петро Содоль

● Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віну читачів.

ЮНАК

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1980
Ч. 7-8 (200-201) РІК XVIII

Інтернаціональне стандартно-серійне число,

0044-1384

Не забудь юних днів, днів весни...

*Добра, тобто справжня людина
виносить добре із доброго скарбу
серця.*
(Григорій Сковорода)

Дорогі Юні Подруги і Друзі!

Кілька порад Вам, як стати багатим. Кілька любя моя Бабуся сказала мені, що вона дуже багата. Я, будучи юначкою, дивувалася, бо знала, що Бабуся не мала ані самоцвітів, ні золота, ні конта в банку. Жила з нами й ми, діти, дуже її любили, бо розповідала нам багато казок та різних історій з життя. Питаю раз Бабусю — що то за багатство, а вона:

— Це моє минуле, дитино, воно для мене є великим скарбом, бо спомини про всіх добрих людей, які я зустріла в житті, події, усі незабутні хвилини, пов'язані з ними — це моє багатство, яке дає мені і тепер на старість радість життя.

— То розкажіть, Бабуню, про тих людей і про ті щасливі хвилини! — просили ми з братом.

У Бабусі світилися очі, вона починала:

— Як і тепер, так і колись я любила перебувати з дітьми. Мала серед них своїх вірних приятелів. Любила дивитися на них, як вони уважно слухали моїх розповідей, як запалювалися наслідувати геройські вчинки дітей, про яких їм я розповідала. І скажу вам, діти, що не тільки в книжках, але й у житті діти є героями. Мої сусіди Василько і Таня стали ними. Вони врятували свого трілітнього братика з пожеги. Василькові було сім, а Тані п'ять років тоді. Боже, що тоді робилося на вулиці, коли повернулися їхні батьки з міста! І ви дивуетесь, що я живу споминами, що моє життя було гарне!

— А що потім сталося з Васильком і Танею? — хотіли ми знати.

— Таке питаєш, дитино, — дивувалася Бабуся. — Ті діти вже тоді були дорослими, не літами, але серцем, душею. Василько став дитячим, славним, на всю область, лікарем, а

Таня вчителькою. Їх знали, їх любили, бо вони багаті духом, багатьом-багатьом людям вони допомогли, залишили для їхнього життя щось хороше і дороге.

— Кажіть ще про когось! — просили ми далі.

— Одного разу в дитинстві і я була героїною, — усміхнулася Бабуся. — Десять років, а молодший Марті, мій сестрі, три роки. Я читала книжку, а Марті за той час драбиною вилізла на дах хати. Коли вона заверещала зі страху, а я за хвилину опинилася побіч неї на даху, то ми плакали може з годину там, поки не приїхали мама й тато й не здійняли нас.

— А, Бабусю, — питав Євгенко, мій брат, — чому ви кажете, що ваше життя було прекрасне. Як ви жили, що воно було таке щасливе?

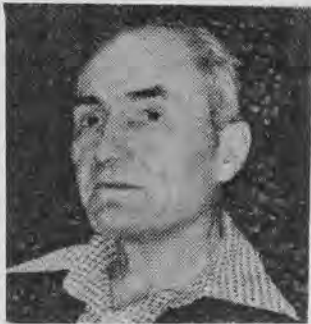
— Бачите, любі, що мама і тато дбають про мене, знаєте, що вони мене люблять. Бо і я їх люблю, я жила для них, все віддала мамі й старшим моїм дітям — час, не жаліла сил, працювала, щоб дати їм освіту, щоб душі їх були багаті добром. Діти це знають і оцінюють. Любов найкраща, могутня вихователька. І ви запам'ятайте! Коли хочете, щоб вас любили, давайте іншим свою любов. Тільки любляча людина стає справжньою людиною, — здоровою, моральною, чесною, щирою, щедрою. Любячи, можемо ділитися силами своєї душі з іншими, обдаровуємо їх чимсь хорошим, добрим.

Ці розповіді моєї Бабуні не тільки в'яжуть мене міцними вузлами з моїм дитинством, але й часто допомагають у моєму житті; бо коли часами через роблення добрих учинків іншим, занедбувала себе саму, і коли здавалося мені, що і Сковорода і моя Бабуся помиляються, тоді пригадувала ці розмови з Бабунею про її багатство і радість життя у старому віці..

Слухаючи й читаючи кожного дня про Ваших численних ворогів, Юні Друзі, шукаю за рецептою, щоб Вам її подати. А її не треба шукати, вона відома, завжди та сама — за юнацтва наших бабусь, наших мамів, за моїх юнацьких років. Як жити? — нам каже ж Христова наука й пластовий закон. Треба тільки зрозуміти, що не будеш щасливим тоді, коли робитимеш тільки те, що хочеться, а

не те, що треба, що повинен. Дбатимеш тільки про приємності, не будеш мати в житті нічого дорогого і святого, бо душа не кормиться любов'ю, бажання будуть убогими, а життя без них буде порожнім і нудним. Щастя здобувається любов'ю, відданістю, хоч його важко здобувати, але тільки таке дає правдиву радість, веде вгору, проявляє велич духу. Використайте літній час на роздуми про нього й плекайте його в юності Вашій, щоб заробити активну силу душі на боротьбу з трудом в дорослому житті. Успішного Вам відпочинку! Скоб! Подруга Гребля

Дорогі Діти!

Я мушу подякувати Вам за Ваш грошовий подарунок і разом трохи насварити.

Я зараз цілком забезпечений заходами української громади, і тому надалі прошу таких збірок не робити. Якщо будуть у Вас зайві гроші, використайте їх на висилання листів сім'ям та дітям політв'язнів. Адреси можна набути у соціалній службі, у комітетах захисту українських політв'язнів тощо.

Недавно прийшли з України мої рукописи. Посилаю Вам на пам'ять оцю свою поезію, написану у 1953-1955 рр. на Колимі (у таборах політв'язнів у Магадинській області).

Із щирим привітом Святослав Нараванський

ЩАСЛИВОЇ ДОРОГИ!

Пластунам Пластової Станиці Торонто

Юнацький вік це час збирання,
Це рейд судна до відплиття
У небезпечне мандрування,
Крізь штормовий казан життя.

Щоб цю межу стихій бурхливих
Перепливати з кінця в кінець
Повинен добре знати діло
І бути вправним мандрівцем.

Коли ти хочеш бути дужим,
Здоровим, мужнім та твердим —

Горілки не вживай, мій друже,
Ніде, ніколи і ні з ким;

Горілка кволить наше тіло,
Вона руйнує волю й дух
І робить з нас своїх безсилих
Нездібних ні до чого слуг.

І ще затам. З юнацьких років
Не вчись вживати тютюну —
Ця звичка робить ненароком
З курця руїну потайну.

Ми часто чуємо: "Мужчина?
І щоб не пив і не курив?"
В цій думці власну порожнину
Ховає вбогий примітив;

Бо вартість мужа не у тому,
Що він слугує животу —
Горілку глушить без утоми
Й шука в курінні смакоту;

Мужчина той, хто духом дужий,
Хто не скоряється чуттям,
Хто тілу ласому не служить,
І хто керує тілом сам.

Мужчина той, хто насолоду
Шука не в їжі та питві,
А в тому, щоб скорить природу
Здолати сили штормові.

Цих слів коротких сенс і правду
Збагни, мій друже, вже тепер,
Щоб на віку твій дух назавжди
У власнім тілі не помер!

Колима, 195....

Святослав Караванський

ПІСНЯ БІЙЦЯ

Втирає сльози безутішна мати,
Брати живуть в чаду футбольних мрій,
На танці ходять хлопці та дівчата,
А я?

А що мені?

Я — в бій!

Я в бій!

Дарма, що слабнуть сили!
Я не добитий ще?

Живий?

Не згасла думка?

Сумління не прогнило?

Я тільки в бій!

Моя стихія — бій!

Плетуть вампіри плетиво нечесне,
Надбавки жде співців продажний рій,
Шукає щастя в чарці мій ровесник,
А я, як завжди, тільки в бій!

Геть страх — дух рабської природи!
Огидний страх — ти перший ворог мій!
Бож тільки той варт щастя і свободи,
Хто йде щодня, цокрок за них у бій!

Київ жовтень — 1969
Учням школи українознавства
на згадку про зустріч 2 лютого 1980 року

Колисалися розколені шишки на сосні
І падало насіння у сніг
І падав сніг

зорями

І падали зорі

долями

І знімалося вороння

Над безоднею білини...

Вплелось павутиння
бабиного літа
Сизим серпанком в голубінь...
Впало сніговим відчаєм
Скотилося сльозою
По замерзлому вістрі
Черешневого листопаду
Відлетіли дикі гуси
Облетіло листя...
Пригашую ватру
У дощових мжичках
На трамвайних зупинках...

Гриміла гроза
над гірськими верхами
Впала орлиця
зі зломаним крилом
Кликало і клекотало небо...

"Гокку" (вірші на зразок японської поезії
переписала з листів Вячеслава Чорновола
невідома рука в січні 1979 р.)

САМОТА

Вузол тиші...

Параша. Грати, Стіни голі.
І сам ти — Божий перст. Сиди
І нічогосінько не жди
Із заграбованої волі.

Ти сам тут. Сам. Клені й суди
Гримаси, кпини, примхи долі —
Чужі ні радощі, ні болі
Не пробиваються сюди.
Ти — сам. Ти — сам, ти сам

з собою!

Гати об стіну головою,
Кричи, благай, мордуйся,

клич, —

А від підйому до відбою
Недремне око над тобою
Більмасте глинає, мов сич

Василь Стус

Надія Світлична в Трентоні

Вечір Ігоря Калинця

Надія Світлична на Святковому Вечорі Налинця

в Трентоні, грудень 1979 р.

Останнього листопада ми дістали листа від Крайової Пластової Старшини. Це було повідомлення про новий юнацький змаг. Одна вимога цього змагу була — мати вечір присвячений одному із поданих на списку дисидентів. Тому, що в Трентоні мало пластунів, а є Школа Українознавства ім. Ігоря Калинця, ми рішили мати вечір разом зі школою (у ній більшість учнів — пластуни).

Вечір вдавсь дуже добре. Він відбувся в суботу, 22-го грудня 1979 р. в Українським Народнім Домі п. н. "Вечір Ігоря Калинця" в честь його 40-річчя. Програма почалася в 7:00 годині вечора. Її відкрив промовою Орест Копаниця, вітаючи учнів школи, учителів, громаду, і найважливішу гостю — приятельку поета-дисидента, паню Надію Світличну. Після відкриття, у першій частині вечора був огляд літературної творчості Ігоря Калинця. Його подала директорка школи, пл. сен. Ляриса Залеська-Онишкевич ПС. Пл. сен. Любомир Онишкевич СМ під час доповіді висвітлив прозирки. Після того, учні й абітурієнти читали вірші поета, а саме — ст. пл. Остап Корчмарик, пл. учас. Ніна Гайдучок, Оксана Кушнірчук (СУМА), пл. розв. Туня Сенік, пл. учас. Лада Онишкевич, пл. розв. Микола Веремієнко, та пл. розв. Юрій Мізюк.

Друга частина програми — це була розповідь про життя поета-дисидента Ігоря Калинця, яку виголосила достойна гостя — пані Надія Світлична. Вона говорила головню про його акцію в обороні України та про життя в тю-

рмі. Вона також прочитала деякі вірші поета, які ще ніколи не були видруковані. Після цих точок, відбулася неформальна частина вечора: запити й товариська гутірка, при якій громада мала нагоду привітатися з панею Надією Світличною.

I-ий ряд зліва — І. Калинець, С. Шабатура; II-ий ряд зліва — Ігор Калинець, В. Чорновіл; зліва — Килим С. Шабатури: "Прокинься, Трос! Смерть на тебе йде!"

Історія життя Ігоря Калинця

Ігор Калинець народився 1939 р. у місті Ходорові в Галичині. Університет скінчив у Львові. Його поезії були друковані в журналах України: Зміна, Жовтень, Дніпро і Ранок. В 1966 р. вийшла перша збірка його поезій — Вогонь Купала. Ця збірка була видрукована наново в 1975 р. в Балтіморі. В Бельгії ще видано одну збірку "Поезії з України" в 1970 р., а в Мюнхені "Підсумовуючи мовчання" у 1971 р., а в Нью-Йорку збірку "Коронування опудала" в 1972 р.

Тому, що його книжки вийшли поза межами України, Спілка Письменників України поклікала його на суд. У 1971 р., його звільнила Спілка з членства, а це означало, що його твори більше не можуть бути друковані в Радянському Союзі. Тоді, виступаючи в обороні переслідуваних, Калинець писав листи до преси та уряду. Він був арештованим за це в серпні 1972 р., а в листопаді був засуджений на дев'ять років тюрми й три роки заслання в Мордовії. Від травня до червня 1974 р. він брав участь в голодівці дисидентів, і тепер (від серпня 1979 ф.) він ще є на засланні.

СКОБ!

пл. розв. Юрій Мізюк

49-ий кур. ім. Дм. Вітовського

Трентон, Нью Джерсі

БАТЬКО І СИН

Роман Шухевич — Тарас Чупринка

Юрій Шухевич з донькою Іринкою

У 1980 році всі українці у вільному світі відзначають пам'ять Головного Командира УПА сл. п. Романа Шухевича — Тараса Чупринки — у 30-ліття його героїської смерті.

Крім влаштовування святочних сходин, концертів, апелів, рішено в цьому році посилити акцію в справі звільнення з ув'язнення його сина Юрія, який з короткою перервою в рр. 1968-72 перебуває в ув'язненні від 15-го року свого життя.

Відзначили і ми, пластова молодь Сіракуз — цих двох героїв — Батька і Сина — святковим апелем, в суботу 29 березня ц. р., а відтак святковими сходами, присвяченими зокрема Юрієві Шухевичові.

Батько — це провідник української визвольної боротьби в часі 2-гої Світової Війни й по її закінченні до березня 1950 р., до дня його героїської смерті. Одночасно близький він нам, пластовій молоді, бо він вийшов з рядів нашої Організації, будучи в ній юнаком, старшим пластуном і сеніором. Його пам'ять між нами завжди жива.

Святочні сходи ми присвятили ми Синові — Юрієві, якого ми обрали собі з-поміж поданих нам дисидентів до "Юнацького Змагу", що його ми проводили в часі від листопада 1979 до 15 квітня 1980.

Програму сходин започаткували ми відспіванням пісні "Ти, пластуно". Згодом пл. розв. Рома Прибила виголосила доповідь про життєвий шлях Юрія Шухевича. Пл. розв. Марко Гудзяк відчитав уривки з листа Юрія, який він

писав у 1967 році до Головної Президії Верховної Ради УРСР. Наймолодші юначки-прихильниці: Маруся Бачинська, Олеся Бутенко, Міся Корбет, Аня Прибила і Роксана Сидорович, відчитали вірш Лесі Храпливої "Юрко Шухевич", а пл. розв. Ніна Назаренко відчитала вірш Святослава Караванського "Колискова — Ю. Шухевичу в день народження сина Ромчика", Володимир 1970. Тексти були переплітані співом пісень: "Не журіться юні друзі", "Виростеш ти, сину", "О, Україно".

На день народження Юрка, ми післали йому привітання й одночасно наше юнацтво післало статтю до місцевої американської преси, інформуючи про Юрка Шухевича і його долю.

Наше юнацтво, яке живе в Ютиці, відзначило пам'ять Батька і Сина разом зі своєю громадою.

С к о б !

пл. розв. Христя Дмитришин

Листуймося з українськими політичними в'язнями

Юрій Шухевич

Ірина Сеник

Микола Руденко

о. Василь Романюк

Недавно, під час академічного вечора молоді у Філядельфії, проведено спільну акцію писання і висилки листів до політичних в'язнів у Радянському Союзі. Звичайно, таке добре діло можна виконувати тільки при нагодах подібних більших зустрічей молоді, але також індивідуально, або в пластовому гуртку, як окремий проект.

Писати до політв'язнів треба обов'язково, бо це підтримує їх на душі та може улегшити умови ув'язнення. Але вдержувати писемний зв'язок з в'язнем не легко. В'язень рідко одержує листи від адміністрації, але його або її повідомляють, коли лист приходить. Це вистачає, щоб в'язень довідався, що хтось у вільному світі його пам'ятає. На жаль, совєтські в'язні не можуть відписувати за кордон.

Відомо, що адміністрація відноситься інакше до в'язня, що одержує постійну пошту, яким цікавляться люди на Заході. Вона не хоче наставляти світову публічну опінію проти СРСР. Відомо, що часте надходження листів може поліпшити долю в'язня.

Подаю кілька вказівок. Пишіть завжди, як приватна особа, ніколи від організації. Розкажіть про себе й свою родину, про буденні речі. Посилайте привіти на свята, іменини, та день народження. Ось вам два приклади текстів, що надаються на поштівки:

1. "Я народилася в США і ніколи не бачила України, тільки чула про неї від батьків. Пересилаю Вам щирий привіт з далекої Америки".

2. "Мені 16 років і цього року кінчатиму середню школу. Я народився в США, але мене цікавлять люди й події в Україні. Пересилаю Вам мій дружній привіт".

Славний політв'язень Юрій Шухевич має день народин 28-го березня. З тої нагоди студенти у Філядельфії вислали йому привіт.

Щоб ви могли почати переписку, подаю кілька адрес політв'язнів:

1. СССР
Татарська АССР
422950, г. Чистополь, учр. У 3-148/ст. 4
Шухевич Юрій Романович
2. СССР
Талды, Курганская обл., Уш — Тобе
Караталский р-н, до востребования
Сеник Ірина Михайловна
3. СССР
431170 Мордовська АССР
Зубово-Полянський район
пос. Лесной, угр. ЖХ - 385/19
Руденко Микола Данилович
4. СССР
Якутская АССР, Кобяйский р-н
пос. Сагари, Спортивная 12/36
Романюк Василь Омелянович

Слід заважити, що наперед пишеться СССР, потім область, вулиця, а прізвище та ім'я на кінці. Інші адреси репресованих часто поміщують українські газети.

Конечним є подавати зворотну адресу надавця. Якщо не хочете вживати свого прізвища, то слід придумати псевдо.

Найдешевший спосіб висилки — це листівка за 21 центів у США. Але також побажаним часом висилати поручені листи, т. зв. "реєстровані", згідно з міжнародним договором, такі реєстровані листи, коли їх не доставлять, змушують пошту заплатити надавцеві відшкодування.

Виступи патріотів України в обороні людських та національних прав, стають широко відомі на Заході. Коли ми боліємо долею ув'язнених, то зробім щось конкретного, щоб їм допомогти. Якраз листування з ними — це не тільки слова, але добрі діла.

ст. пл. Одарка Турченко
студентка Темпл Університету

ДИТЯЧИЙ ТЕЛЕФОН

Від Реданції: "Дитячий телефон" — це один з нарисів-назона Ірини Стасів-Калинець, що прийшов до нас з далекого Забайкалля. Радіємо, що назна саме в "Юнану" вперше буде надрукована. Ця назна разом з іншими пера Ірини Стасів-Калинець вийде у збірці її творів.

**

Самотнє море несло високі хвилі до берега, мов підняті вгору долоні, і з зітханням опускало їх долі. Голий берег жовтів тишею, спокоем і неторканністю. Живе полотно піску, вирівняне нічним прибоєм, чарувало око, манило, як несписаний аркуш, щоб побігли по ньому химерні лінії рисунків. Але я не художник, я не вмію малювати, на безмежжі піску я лише залишаю сліди свого взуття — за мить пісок вирівняє їх, знову стане неторканим і чистим

У такий ранній ранок, на самому світанку, мало хто приходить до моря — лякає весняний холод. І дивно мені — на крайбережі, біля самих хвиль сидить хлопчик. Тоненькі рученята міцно обхопили коліна, очі вдивлені у голубу далечінь, мов би виглядає когось із-за обрію. Хлопчик повертає до мене бліде личко з величезними карими очима. Біля хлопчика на піску стоїть чорний виглядцований ящикок — дитячий телефон. Дитинча бере його в руки, підходить до мене:

— По цьому телефону, — каже, — ви можете подзвонити куди хочете...

— Звичайно! — охоче відгукуюсь я. Я ж бо розумію, що це гра, бо ж ніхто ніколи ні до кого не дозвониться навсправжки по дитячому телефону...

— Це не гра, — серйозно заперечує Хлопчик, — по цьому телефону ви можете подзво-

нити навіть на дно моря. Ось послухайте!

Крізь глибокий натужений шум моря я чую сміх, незвичайний, іскристий як тоненькі дзвіночки сміх..

— Що це? — питаю зачудована.

— Це русалки, — шепоче Хлопчик. — Вони деколи розмовляють зі мною.

— Твій телефон чарівний?

— Що ви, звичайний, дитячий! — Хлопчик поволі кладе трубку на місце.

— Вчора я дзвонив Бабі-Язі, вона обіцяла прийти сюди — ми попливемо на срібному човні...

— Бабі-Язі? — чудуюсь я, не годна оволодіти розбурханою уявою, — і не боїшся її?

— А чому я її маю боятись? Баба-Яга добра, знає багато казок і нею лякають тільки неслухняних дітей. Але й ті її не бояться.

— Так, — кажу, — час тепер такий, що діти нічого не бояться...

Хлопчик заперечливо киває головою, але нічого не відповідає. В його обличчі затаєний смуток і мені дивно, що я розмовляю з ним, як з дорослим, ще й ніби справді вірю в можливості дитячого телефону. Тут я зауважую, що крайберегом іде старенька жінка в картатій хустині, а за нею по хвилях біжить сам срібний човник з золотим весельцем. Я приглядаюсь — чень, жінка тягне човник за собою? Але ж ні! Ось до неї підбігає мій маленький несподіваний знайомий, човник розгортається при березі — і вже обоє сідають в нього, хлопчик махає мені на прощання рукою... Чи не сплю я? алеж ні, я чую їхні голоси, солоний присмак на вустах, терпкий весняний вітер, моя рука підійнята в прощальному помаху...

— Але ж зачекайте, — раптом схаменулась я, — зачекайте! Мені доконче треба подзвонити по цьому телефону!

— Ох, — картаю себе, — яка ж ти дитяча письменниця, коли не повірила в дитячу правду! І навіть імені хлопчика не запитала!

**

Щодня я приходжу до моря в надії, ще раз зустріти свого незвичайного знайомого, щодня я марно вдивляюсь у безмежну синю далечінь: Хлопчика нема! Десь оглядає він загадкові країни, слухає казкові мови: мову лісу, коли шелестить пожовкле листя, коли

гуляє вітер між дерев, коли ростуть довгими струментами дощі; мову левів і тигрів, вовків і гаддя, пантер і лисиць... А коли вони повернуться на рідний берег, мене вже тут не буде. Мене чекають моя праця і моє місто.

— Тут неподалік, — міркую, — живе якась родина. Он у білій віллі. Може вони знають Хлопчика — залишу в них свою адресу для нього.

Двері відчинив високий заспаний чоловік.

— Пробачте, — я розгублююсь від погляду заспаного чоловіка, — я б хотіла залишити адресу...

— Кому?

— Хлопчикові... Хлопчикові, у якого дитячий телефон.

Чоловік примружує око і підозріло приглядається до мене. З-за його плеча визирає худенька жіночка у дорогому халаті.

Швидко, ніби боячись, що мене обірвуть на півслові переповідаю про знайомство на березі моря. Чоловік і жінка недвозначно перезираються. Жінка робить виразний рух пальцем коло чола. Червоний жар заливає мені обличчя, я спішу попроситись, вибачте, мимрю слова, але в останній момент зауважую дівчинку, що босоніж стоїть біля іронічно примруженої матері. Поволі йду назад, на душі щемко і сум'ятно, нічого дивного, що люди не повірили мені, адже я також не повірила Хлопчикові. Босе лопотіння здоганяє мене. Дівчинка з вілли!

— Ви можете написати йому... — задиханий голосок одночасно заспокоює і радить.

— Написати?

— Так, на піску... Напишіть, що ви чекаєте його...

Я безпомічно озираюсь навкруг, а з вілли вже гудить сердите:

— Оленко, ти куди? Ану до дому!

На березі моря на гладкому аркуші піску пишу:

ХЛОПЧИКУ З ТЕЛЕФОНОМ Я ЧЕКАЮ ТЕБЕ.

Вночі почався прибій. Тривожно прислухалась я до морського шуму, до завивання вітру. Не буде мого листа, зітруть його прибій та вітер. Нарешті хвиля почала спадати. Раннім ранком вибігла я на берег. На жовтогарячому вологому піску іскрився мій напис. Лише маленьку перламутрову мушлю залишило море там, де я забула поставити кому... Потім падав дощ, але й він не змив моїх слів. У переддень мого від'їзду палило нестерпне сонце, а потім бушував сухий вітер, здіймаючи вихори піску. Але мій лист до Хлопчика залишився непошкодженим.

Позаду залишилось море, дивне море у лепетанні хвиль, самотнє і сумне в негоду. Я озираюсь назад, скрізь скло ілюмінатора в літаку хочу востаннє глянути на море. Але моря не видно. Під літаком клубочаться біло-сніжні хмари, такі щільні і пухкі, що можна безбоязно лежати на них.

— Мені хочеться покусити їх, — каже маленька дівчинка до бабусі, — вони подібні на фішмак.

Фішмак. Східні солодощі. Розтоплений цукор тягнеться тоненькою, як волосинка, ниткою і намотується у пухкий клубок. У нашому місті чоловік, який продає фішмак, має вигляд чародія...

Літак опускається в густе молоко хмар — ідемо на посадку. Всього лиш година — і я дома. Так неймовірно швидко прибула я в рідне місто, що здається ніби море десь близько, за ось цим летовищем.

— Може в тім телефоні був якийсь програвач, — міркую я, їдучи в тролейбусі. — Але ж ця дивна жінка з срібним човником...

Я вирішую зайти в магазин дитячих іграшок і купити на згадку дитячий телефон. Біля магазину вусатий добродій з яткою фішмаку, юрба веселих хлоп'ят галасує довкола. Повз мене проходить знайома з літака бабуса з онукою, в руках у малої кусень фішмаку. Я йду слідом за ними до магазину іграшок...

— Дівчинко, — шепочу малій з фішмаком, — будь-ласка, вибери мені телефон, по якому можна подзвонити Бабі-Язі. Зелені оченята хвилю вивчають мене, ніби зважують чи варто мені довірити таємницю, потім ледве примітним жестом дівчинка вказує на блискучий голубий телефон. Загортаю покупку, поспіхом виходжу з магазину. Поруч веселий добродій продає фішмак, весела зграйка дітей кружляє довкола. Я здивовано кліпаю очима: до рук продавця, що швидко-швидко мелькають у повітрі, пливе прозора ниточка з самого неба, з рожевої пухнастої хмаринки... Чародій по змовницьки підморгує мені, і давня надія воскресає в моїй душі: телефон мусить задзвонити!

Стоїть у моїй кімнаті на робочому столі, поруч зі справжнім, маленький дитячий телефон. Дзеленчить по десять раз на день великий і мовчить маленький. Щодня я чекаю на його дзвінок, деколи обережно піднімаю трубку... Тиша... Ні шуму моря, ні шелесту вітру, ні сміху русалок. Марно чекаю, марно тішу себе надією: не зустріти мені дивного хлопчика!.. До голубої чашечки телефону схилилась

голівка квітки, мов би щось нашіптує йому...

Ох, годі бавитись у казки, треба працювати. Почекаю, квітко, ось лиш допишу ці пару рядків і дам тобі водички... Різко дзеленчить великий телефон... Так, вже мушу йти... Похапцем одягаю плащ, збираю папери. В шибку стукає дзвобиком Горобець... Треба б дати йому хліба. Але зараз ніколи, почекай, Горобчику, я повернусь і нагодую тебе!.. Вже на порозі мені видалось, що забринів маленький телефон... Чи це бринить клята муха?.. Теплий вітер огортає мене, видзеленькує жовте листя під ногами, блищать омиті дощем вулиці і площі... А я думаю про море, про бурі, про мій, напевне, давно зітертий напис на піску...

Пізно ввечері, стомлена, повертаюсь додому. Застаю зів'ялу квітку і напівмертвого Горобчика... Квітка ледь розплющує пелюстки, зачувши воду, а пташка дивиться на мене сумно і тривожно.

— Зараз, зараз, — шепочу, — ось поп'єте водички — і буде вам легше. А тобі, Горобчику, ось мякенькі крихти...

І тут я раптом чую, я виразно чую: Дзвонить дитячий телефон!

— Чому ж ти забувала напоїти спраглив квітку і нагодувати голодну пташку? — чую я сумний старечий голос. — А вони несли тобі вістку від Хлопчика.

Гаряча хвиля сорому опікає мене. Я не оправдуюсь, бо жодна зайнятість не оправдає жорстокости. Я мовчу перед тихим розумним голосом Баби-Яги...

— А Хлопчик чекає тебе в моїй хатині... І трубка вмовкає...

До Баби-Яги треба йти пішки. Жоден трамвай, тролейбус, автобус, поїзд, літак туди не ходить. Ні на ровері, ні саньми, ні возом, ні

конем не доберешся туди. Власними ногами міряю незбагненно-далеку віддаль, полишивши квартиру і місто, працю і друзів. Густі ліси, бурхливі ріки, високі скелі і глибокі провалля минаю день за днем. Вказують мені дорогу квіти, трави і пташки...

Залишилась ще одна — найвища скеля. Там, на самому шпилі хатинка Баби-Яги на своїх курячих ніжках на всі чотири вітри...

У хатинці Баби-Яги холодно, в усі шпари дме вітер, підлога прогнила. Я підкладаю дрова у нехитру піч, іноді перекидаюся словом з Бабою-Ягою, а здебільшого слухаю казки, які вона розповідає дітям по дитячому телефону, такому ж голубому, як і мій... Потріскують дрова у печі, гуде вітер у димарі, стомлено опускає Баба руку, шепоче:

— Важко... Недужа я... Стара...

Вона заплющує очі, і мені стає лячно, я боюсь, щоб вона не померла. Ні, вона спить... А телефон дзвонить знову. Я піднімаю трубку:

— Бабусю, розкажи казку! — просить дитячий голосок...

І я розповідаю про своє місто, про Чародія, про фішмак з пухнастих свіжих хмарок. Коли закінчую, бачу обік себе зачудованого, заслуханого мого Хлопчика з над моря. Він кидається мені в обійми, питає:

— Ти будеш Бабою-Ягою, так?

— Я? Бабою-Ягою?

— Я вже скоро помру, — долинає слабкий

старечий шедіт, — дуже скоро. А хто погодить-ся замінити мене?

— Помрете, — дивуюсь я. — Алеж Баба-Яга живе вічно!

— Вічно... — повторяє вона. — Вічно живе лише ім'я. Бо воно потрібне дітям. Я ж була така, як ти, коли вперше прийшла сюди...

Я тримаю в долонях худенькі пальчики Хлопчика і дивлюся у вогонь.

— Залишитись тут? Ніколи не повертатись назад, у своє місто, до своєї праці?

— Не тільки не повернешся назад, — шепоче старенька, — а й вибирати мусиш між спокоєм і тривогою. Бо нелегко Бабі-Язі, осміяній, острашненій, опотвореній... Лякатимуть твоїм іменем, оповідатимуть про тебе страхи. Жах і переляк, цікавість і тривогу будитиме твоє ім'я. Тому думай. Щоб не шкодувати потім. Бо шкодувати не можна!

Я оглядаю чотири вікна, чотири сторони світу. Я бачу худі і бліденькі, круглі і рожеві дитячі личка. Захоплені оченята перед світом казки... Але ж так важко вибирати! Механічно піднімаю трубку роздвоєного телефону.

— Бабо-Яго, ти БОМБА?

— Бомба? — дивуюсь я, і болісний щем стискає мені горло... — Ні, ні! Я не бомба, я

всього лиш Баба-Яга...

— То добре! Ти — будь, а бомба хай не буде! — щебече мені втішений дитячий голосок.

Ні, старенька наша Бабо-Яго, ти не маєш рації, не жах і переляк сіятиме моє ім'я. Ти ж чула: "Бабо-Яго, ти — будь!" Бо й найстрашніша казка ніколи не страшна!

Але вона мовчить. Щаслива посмішка освітила її стареньке обличчя. І вже не Баба-Яга, а старенька бабуся лежить мертва, попрощавшись з життям...

А дитячий телефон дзвонить і дзвонить:

— Бабо-Яго, Ромчик уже чемний!

— Бабо-Яго, а де ти живеш?

— Бабо-Яго, чи в тебе є вуса?

— Бабо-Яго, ти маєш клубок доріг?

— Бабо-Яго! Бабо-Яго!! Бабо-Яго!!!

Так я залишилась у хатинці Баби-Яги. Не маю часу згадувати минуле, та й не тривожить воно мене, бо замість чотирьох стін колишньої кімнати маю перед собою чотири сторони світу і кучеряві стежки дитинства. Спить на теплій лежанці мій маленький помічник, мій Івасик-Телесик... А телефон дзвонить...

Дзвонить мені, діти!

ПОДЯКА ПОДРУЗІ РЕДАКТОРЦІ!

Подруга Ольга Кузьмович часто дякує жертводавцям на пресфонд "Юнака". Але, мабуть, мало хто з читачів нашого журналу знає, що наша Редакторка жертвує не тільки свій час безкоштовно, редагуючи довгими роками "Юнака", при великому обтяженні іншими пластовими та громадськими обов'язками, що вона є також частим і щедрим жертводавцем на пресфонд "Юнака". Ось останнім часом, прибувши на "Вечір Юнака" в Торонті,

Подруга Редакторка відмовилась прийняти зворот коштів за дорогу в сумі 150. — дол., які Пл. Станиця в Торонті передала Адміністрації.

В імені всіх Читачів "Юнака" Дирекція Видавництва дуже-дуже дякує за пожертву й бажає Подрузі Редакторці багато сил, здоров'я і радості з успіхів цієї багатогранної праці.

Дирекція Пл. Видавництва

Пластун є ошадний...
— (4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: Кредитівка "Самопоміч"
558 Summit Ave., Jersey City, N. J. 07303

Чи любили Ви читати в молодечому віці і чи прочитані твори мали якийсь вплив на вибір Вашої професії?

Начальний Пластун, д-р права

пл. сен. Юрій Старосольський; ЛЧ:

В юнацькому вісі я дуже любив читати. Пригадую, що коли ми жили у діда Шухевича, де нас було семеро внуків, я втівав з книжкою і ховався на горі сходів під стрихом і читав.

Найбільше враження робили тоді на мене два роди книжок: а) історичні козацькі і лицарські (Чайковський: "В і д д я

ч и в с я", "За сестрою"; Кащенко; Сер Волтер Скот — "Айвенго" і ін. та б) подорожничо-пригодницькі: я прочитав майже всі твори Карла Мая, Купера, а особливо Жюль Верна, Джек Лондона. Читав книжки по кілька разів і в думках передумував і переживав... Не можу сказати, що ці книжки вплинули прямо на вибір мого звання, бо я правник, та й у праві я особливо не любив справ з обманом, підступом, нечесною грою. Але моїм не заробком, а аматорським заняттям, яке мене потягало завжди, і досі манить, були мандрівки й пригоди (я обмандрував кругом світа).

пл. сен. Ольга Кузьмович, Гр. дипл. журналістка, редактор "Юнака":

Молодою дівчиною я була "налоговим" читачем і майже щоденним гостем у випозичальні книжок. Найбільше цікавили мене пригодницькі книжки З. Грея, Дж. Купера і Дж. Лондона, а крім того романи, яких авторами були жінки.

Читала авторок світової літератури в перекладі на польську мову, як та кож польських письменниць, особливо Домбровської.

З українських моїми улюбленими авторами

були Ольга Кобилянська та Андрій Чайковський. Не знаю чи всі ті "поликані" книжки мали вплив на вирання професії журналістки, але вже в середній школі я залюбки писала на "вільні теми" та діставала за це від учителів похвали. Мої перші журналістичні спроби були у пластовому журналі "На сліді" і жіночому — "Жінка", як мені було 15-16 років.

пл. сен. Антонина (Тоня) Горохович, Гр., інж.

агроном і mgr. філології, редакторка "Готуйсь", член редколегії "Юнака", "Пл. Шляху", учителька літератури.

З дитинства я мріяла бути вчителькою. Навчала ровесників, малих (у дитячих садках) і дорослих (української мови — жидів, поляків, і німців — переважно лікарів) під час війни, багато дорогих мені завжди дітей підготовляла до вступу в гімназію. У книжках шукала добрих дітей і дорослих. Пам'ятаю з

дитинства казки: Калинова сопілка, Названий батько, Попелюшка, Щасливий князенко, Гидке качення та подібні, а з оповідань: Харитя, Ялинка, Олесь, Сліпий музикант, Янко музикант, Пригоди Тома Соєра, Сестричка Мелася, Лис Микита, Біда навчить. Юначною залюбли слухала голосного читання в колі родини: Кобзаря, твори Богдана Лепкого, Федора Дудка, Кобилянської, Франка. Дуже переживала пресові звідомлення про суд над Біласом і Данилишином, Бандерою та ін. Досі пам'ятаю багато дитячих віршів. Їх навчилася, ще не вмючи читати, від старших братів і сестер. Чудова професія вчительки! Кожна праця для дітей і молоді дає мені вдовolenня. Люблю бути й редакторкою, хоч часто і нарікаю (бо не можу подолати труднощів, що від мене не залежать!)

пл. сен. Лариса М. Л. Залеська Онишневич, редактор "В дорогу з юнацтвом", д-р філософії:

Читати завжди я дуже любила, й брала в руки майже все, що могла дістати в будь-якій бібліотеці. Поезія завжди була мені близькою; я комплетувала собі збірки — антології на різні теми, різних авторів. Зокрема мені подобались

твори Лесі Українки (головно "Іфігенія в Тавриді"), лірика Івана Франка, поезії Е. А. По та П. Б. Шеллі. З повістей мене цікавили ті, що мали тематику й проблематику ХХ-го століття, а коли мала я 12-13 років, мені подобались повісті Кобилянської, Ч. Діккенса й Дж. Ф. Купера ("Останній з Могиканів"). Драми Шекспіра мене завжди інтригували; ми в школі часто вивчали частини їх напам'ять.

Замилування до книжок переборолو мою першу професію (з хемії), яку я змінила на спеціалізацію у слов'янських, а головну українській, літературах. Донедавна я викладала українську літературу в Ратгерс Університеті; тепер я є редактором поодиноких англomовних видань.

А що ви на це?

СТАНІЦЯ ПІД КЕРІВНИЦТВОМ ЮНАЦТВА

Пластова Станція Нью-Йорку рішила дати можливість юнацтву перебрати провід станиці на один вечір. Кожний курінь делегував своїх членів. З тих делегатів юнацтво обрало новий провід станиці, а саме; станична — Марта Івашків, перший заст. — Олег Данилюк, кор. секретар — Сяня Хемич, прот. секр. — Адріана Лучечко, кошовий — Роман Яремчук, кошова — Тетяна Оберишин, скарбник — Ляриса Певна, реф. вишколу — Андрій Дармограй, реф. таборів — Андрій Данилюк, реф. видавництва — Орест Декайло, реф. господарки — Орест Галів, реф. укр. преси — Леся Галів, реф. анг. преси — Андрій Кухар, організац. реф. — Лесик Кмета, реф. спорту — Таня Поритко, бібліотекар — Григорій Гіна, хронікар — Нуня Бачинська, зв'язкова 2-го Кур. — Ліда Чорна, зв'язкова 18-го Кур. — Наталка Куйбіда, зв'язкова 30-го Кур. — Оленка Підгородецька, зв'язковий 3-го Кур. — Андрій Бідяк, зв'язковий 9-го Кур. — Аскольд Хемич, зв'язковий 21-го Кур. Ігор Черник.

Обраний "провід" станиці прийшов за п'ять днів на формальні станичні сходи, щоб побачити, як проводяться наради Станиці. На сходинах кожний референт станиці (діючої станичної старшини) представив свій звіт з проведеної праці.

Обрана серед юнацтва станична — пл. розв. Марта Івашків — скликала сходи Станичної Старшини для обговорення плану праці станиці. Під час наради запропоновано,

щоб для Пласту придбати для ігор (наприклад, "пінбол" і "фузбал"), столи, стільці, як також постаратись, щоб була музика в п'ятницю ввечері після пластових зайнять. Крім цього була пропозиція зміни дня для вправи відбиванки.

У п'ятницю, 28-го березня 1980 р. юнацтво перебрало керівництво Станиці. З приводу того станична Марта Івашків і заступник станичної Олег Данилюк оголосили гучномовцем про рішення Станичної Старшини. Також закликали цілу станицю взяти участь в демонстрації в обороні українських політичних в'язнів в Радянському Союзі.

На закінчення одноразового керування станицею, провід Станиці відбув засідання, на якому зробив підсумки проведеної праці.

пл. розв. Леся Галів 2-ий Кур. УПЮ-ок ім. Лесі Українки, реф. української преси на один день.

Заввага Лесі Галів: "Уважаю, що передавання молоді станиці на один день нічого для юнацтва не дає, бо його провідники не мають можливості нічого здійснити або себе виявити. З цього юнацтво нічого не навчилося. Це радше звучить, як забава для забави".

Від редакції: Заввага пл. розв. Л. Галів цікава й тому подаємо її цілий допис під рубрикою "А що ви на це". Можливо, що юнацтво в інших станицях робило також такий експеримент, що є звичайно практикований на літніх таборах. Може хтось поділиться своїми думками на цю тему? Пишіть до редакції!

Вечір "Юнака" в Станиці Нью-Йорк. Заля заповнена юнацтвом і старшими. Перша зліва юначка Христя Добрянська читає оповідання юначки Меласі Соневицької з розділу "Молоде перо". Посередині ст. пл. Богдан Гошовський читає вірш, який буцімто він колись написав. Юначка Лариса Певна читає "Гутірну з юними друзями".

ВИ МАЄТЕ ПРАВО НА ОДНАКОВУ ПЛАТНЮ ЗА ВИКОНУВАННЯ В ОСНОВНОМУ ОДНАКОВОЇ ПРАЦІ З МУЖЧИНОЮ ФАКТИЧНО, ВИ МАЄТЕ ЗАКОН

Одержувати однакову платню з чоловічою, якщо ви виконуєте в основному ту саму працю — є законом у Онтаріо. Труднощі в тому, що з таких чи інших причин багато працівниць не є оплачувані згідно з законом.

Приклади

Незадовільним є установлення працедавцем ставки заробітної платні на підставі назви заняття, чи вживання дрібних різниць у праці для виправдання різниць у платні.

Наприклад, чоловіки, що працюють клерками, можуть виконувати закуп устаткування для фабрики чи постачання, а жінки-клерки можуть закуповувати менші предмети — канцелярське приладдя, бюрові потреби тощо. Але малі різниці, такі як замикання на ніч, завідування дрібною готівкою, підношення більших тягарів не створюють "основної різниці" у праці і не повинні мусити давати чоловікові право до вищої ставки платні. Закон постановляє, що коли жінка виконує в основному ту саму працю, що чоловіки, вона повинна бути оплачувана так само.

Що означає "в основному та сама"

Щоб в'ясувати це для вас "в основному та сама" — значить, що справність, зусилля, відповідальність і умови праці вимагані для виконання праці є подібні, а будь-які різниці між ними є по своїй природі незначні.

При оцінці справності слід звернути увагу на такі фактори як досвід, тренування і освіта вимагані для виконання праці. При

оцінці зусилля слід звернути увагу на ступінь фізичного і психічного напруження, вимаганого для виконання праці. А при оцінці відповідальності слід звернути увагу на ступінь відповідальності перед іншими (підзвітність іншим) при виконанні праці.

Реалізація закону

Щоб привести в життя закон рівної платні уряд Онтаріо додав особний штаб працівників до Відділу Стандартів Найманої Праці (Employment Standards Branch). Його завданням є доривочна контролю підприємств по провінції, перевірка практики платень і перевірка наших скарг до Міністерства Праці.

Однакова платня за однакову працю. Це Ваше право. І воно є законом.

Якщо ви бажаєте більше інформації або відчуваєте, що ви маєте оправдану скаргу, потелефонуйте або напишіть до Відділу Стандартів Найманої Праці Онтарійського Міністерства Праці.

Щоб потелефонувати до місцевого Відділу Стандартів Найманої Праці, загляньте до телефонної книги або просіть у Bell Directory Assistance безплатного телефонного числа.

Платити жінці менше ніж чоловікові за виконання в основному однакової праці є не лише нечесно, але є й протизаконно.

Ontario
Ministry of
Labour

Employment
Standards
Branch

Robert G. Elgie, MD
Minister

Дорогий "Юначе"! Щойно вчора одержала червнєве Твоє число, і впала мені в око стаття друга Верига про дівчат у Торонті. Я, очевидно, не могла нічого написати про цей скандальний лист, у якому друг Верига розповідає про "нездали" дівчата. Я певна, що друг Верига мав одне неприємне пережиття з дівчатами, і тому має таке наставлення супроти нас усіх. Надіюся, що в майбутньому друг буде мати приємність познайомитися з дівчатами, які репрезентують переважаючу більшість пластунок у Торонті. Також надіюся, що друг Верига добре подивиться на стан хлоп'ячого коша, зани буде далі критикувати дівчат. Залучую лист до всіх дівчат, у яким стараюся доказати недотягнення аргументів друга Верига. Скоб! пл. вірл. Таня Дичок.

Дорогі Подруги! Цей лист є відповіддю на листа друга Верига в червнєвому числі "Юнака" про дівчат у Торонті.

В першій мірі я хотіла б знати, хто дав ступінь "знавця" на тему українських дівчат у Торонті другові Веризі, точно — які кваліфікації він має, і в якій школі ті кваліфікації були здобуті.

Подруге, треба також згадати, що більшість пластунок теж люблять собі закурити — і мені цікаво, чи друг Верига коли-небудь допитує своїх приятелів та знайомих щодо шкідливості курення. Як вже на цій темі, хочу додати, що пластуни часто і намовляють пластунок до курення.

Друг Верига також згадує, що пластунам бракує дисципліни. А як виглядає справа дисципліни між хлопцями? Я знаю один гурток, у якому є 9 юнаків, але лише 3-ох з'являється на сходини, які дуже часто навіть не відбуваються.

Друг Верига каже, що один дівочий курінь майже був розв'язаний. Але цей курінь спам'ятався і почав працювати над собою до тої міри, що тепер стоїть на рівні "доброго" куреня.

Але в Торонті колись було 5 хлоп'ячих куренів, а тепер тільки 4. Що сталося з одним куренем? Виглядає, що так добре працював, що довелося його таки розв'язати.

Також було згадано, що дівочий курінь просив 5-ий курінь позичити баняки і горшки на табір. Наш курінь (16-ий) пережив іншу приємність — хлопці нам вкрали менажки, ложки, і навіть їжу, бо самі не подбали (на Святі Весни) про виряд. Як це назвати?

Дотепер завжди так водилося, що хлопці просили дівчат "ходити". Але що дівчата мають робити, коли хлопці ведуть чужинку до кіна і на забави? Якби наші (?) хлопці просили українських дівчат, напевно жодна б не пішла з чужинцем.

Друг Верига згадує 18-річну дівчину, яка ходить з 26-річним хлопцем. Він каже, що 8 років є завелика різниця. Я кажу, що літа не повинні стояти на перешкоді молодим людям у їхніх почуваннях, і ніхто не має права втручатися в їх особисті справи.

Друг Верига закидає нам, що ми тільки думаємо про тютюн, свій вигляд і забави. Щодо тютюну, не можна судити всіх через кількох юначок. А про вигляд і забави — я не бачу в тім нічого злого. Усі люди повинні дбати про свій вигляд — без огляду на вік чи стать. А про забави — це знак, що ми молоді, повні життя і любимо танцювати, бо молодість є тільки раз. І що в тім злого? Тим більше, що ми на забавах зустрічаємо українських хлопців.

А тепер слово до друга Верига: На закінчення Ви писали, що Ваше здоров'я нищиться, коли пишете про "це все". Я Вас прошу — шануйте своє здоров'я і більше таких дурниць не пишьте.

Скоб! пл. вірл. Таня Дичок

УКРАЇНСЬКА ШАДНИЦЯ UKRAINIAN SAVINGS & LOAN ASSOCIATION

1321-23 West Lindley Avenue
Philadelphia, Pa. 19141

НАШІ УСЛУГИ:

- Даємо моргеджі на догідних умовах сплати;
- Платимо високі відсотки від ощадностей і сертифікатів;
- Видаємо подорожні чеки і грошові перекази;
- Уділяємо безкоштовно фахові і правні поради.

ГОДИНИ ПРАЦІ:

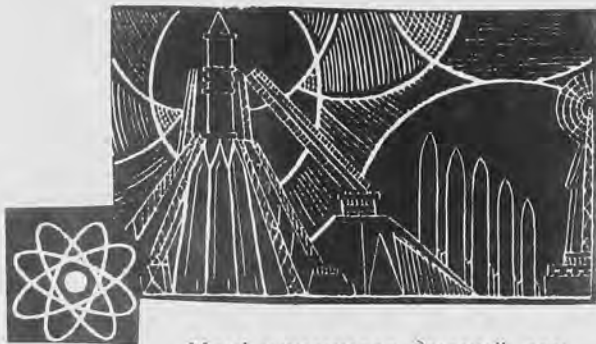
кожного дня від 9-ої ранку до 3-ої по пол.,
в п'ятницю до 7-ої год. вечора.

Тел. Шадниці: (215) 329-7080-81

Наше гасло: З громадою і для громади!

Наша девіза: Сумлінна і фахова обслуга!

Боротьба в галактиці

Мені приснився дивний сон...

6-ого березня 5113 року ми перебували в міжнародній галактиці під сильним, настирливим обстрілюванням московських гармат! Вони тоді панували над шістьма сотками галактик: всі вони стояли одна за одною в одній лінії. На жаль, та лінія була між двома вільними галактиками, й була важливим між ними транспортним вузлом. Від деякого часу москалі заборонили переїзд через їх галактики, а це означало неминучу загибель повищих двох свободних галактик. Нашим обов'язком було продертись космічними кораблями (що були під українським прапором) через московську облогу до німецької галактики. Між нами двома, чи властиво між американською та німецькою галактиками була, важлива для дальшого життя, співпраця: німці мали певні мінерали, необхідні на вироблення зброї, а ми, в свою чергу, мали певні мінерали, без яких німці не могли обійтись при будові своїх космічних кораблів. Успішний обмін цих мінералів запевнював одну й другу галактику запасом на двісті літ. Обмін таки відбувався що двісті літ.

Треба було зібрати досить воєнного матеріалу, щоб остаточно закінчити з нахабною московською імперією! Вороги здогадались про наші наміри й тому старались, за всяку ціну, спинити оці перевози.

Сильні, вельми сильні, були постріли московських гармат, але не аж такі, щоб завдати нашій формації смертельного удару. Наша повітряна формація була усталена отак: по середині їхало двадцять перепізаних кораблів з необхідним матеріалом, а по боках — добре озброєні кораблі. Крім цього, було багато менших та легших кораблів із завданням напасно-оборонного характеру. Я командував цілою повітряною фльотою. Мав я тепер зробити

дуже важливе рішення: оборонятись чи об'їхати з великим трудом московську облогу? Рішив я таки тікати, бо силою ворог нас чи не двічі перевищав.

Наша фльота вилетіла з атмосфери, в якій була ворожа облога. По нашому боці була швидкість. Правда, московські кораблі мали потужнішу зброю, але коли мова про маневрування та швидкість польоту, ми їх значно перевищали. Несподівано ми заїхали в другу московську засідку. Ворог на нас вже й тут чекав! Ми муіли піти в протинаступ! Вислав я десять кораблів уперед з наміром пробити отвір, через який можна б було швидко проїхати. П'ять кораблів впало на полі бою, але таки пробили отвір!

Ми щасливо дістались до німецької галактики, де отримали від генеральної квартири наказ вдарити всіма силами на московських загарбників. Озброїлись ми, як ніколи перед тим; рішався дуже важливий момент. Наближались ми до московського оборонного валу. Разом з німецькими космічними кораблями, — 600 боездатних кораблів! Почали ми відразу обстрілювати одну планету, відкриту нашими шпигунами, звідки москалі набирали матеріалу для виготовлення своєї згубної зброї! Без цієї планети москалі були розгромлені! Не обійшлося і нам так легко, бо ворог, передбачивши наші пляни, на нас уже чекав з великою масою війська.

Бій був тяжкий, із значними втратами для обох сторін, хоч наших ворогів було більше! Правда, наші кораблі заїжджали аж під саму планету, лиш їх зброя не мала досить потужної сили, щоб остаточно її знищити. Здавалось, що ми таки програємо. Лишалось мені зробити одну річ, що поклала б остаточно край небезпечному для нас боєві: заїхати моїм важким кораблем в сам центр планети з наміром зрушити її ядро. Дав я наказ дати мені "стрільну підтримку". Мотори загуділи! Внаслідок надзвичайної швидкості мого корабля, марно намагались ворожі гармати мене розбити. Планета щораз то швидше наближалась. Ще п'ять секунд!

"Ні-і-і-і-і-і...! Бз-з-з-з-з-з..." (це дзвінок).

"Слава Ісусу Христу! Скоро, вставати"...
— Мій сон муів скінчитись.

пл. юн. Олег Слупчинський
3-ій курінь "Морські Орли", Нью-Йорк

Оленка Сайкевич

— новий український лікар

*"... В праці
для Пласту,
я бачу
ідеалізм..."*

Добрі новини завжди гарні, завжди приємні, ними радіємо, ділимося ними, бо наша радість є радістю нас усіх — української громади, а особливо радіє і гордиться тепер Пласт, — бо чимраз більше й більше з-поміж рядів його молоді здобувають високу освіту, завершують дипломами, вибиваються на професійні становища. Д-р Олена Марта, доня д-ра Михайла та Неонілі Сайкевичів, відомих та діяльних громадян нашої української громади. Д-р Михайло — колишній голова відділу УКК, колишній голова лікарського товариства, великий приятель пл. молоді та ентузіаст пл. оселі "Новий Сокіл". Пані Неоніля — кількакратна медсестра на "Новому Соколі", неструджена робітниця в церковному сестрицтві на Блекрак, як також учителька школи українознавства.

Оленка народилася 23 квітня 1953 р. в Кентон, Огайо. Середню школу закінчила в одній з кращих шкіл Академії св. Янголів ("Голлі Енджелс Академі") у Боффало. За найкращі оцінки в науці вона стала почесним членом — Крайового Т-ва Середньошкільників Відмінників ("Нейшенел Гайскул Аннер Сосайті"), та була нагородженою Крайовою середньошкільною нагородою за визначні успіхи ("Нашенел Гайскул Авард фор Ексцеленс"), про що згадувала американська преса, п. з. "Хто є хто серед сеніорів католицьких середніх шкіл" ("Гу із гу еманг Кетолік Гайскул Сініорс").

В р. 1968 Оленка матурою закінчила Рідну Школу, а також вона є абсолювенткою Україн-

ського Музичного Інституту з ділянки фортепіану. В грудні 1975 році, закінчила студії з біології, зі ступнем бакалавра — "кум лавде", в грудні 1979 р. закінчила медичні студії в автономному Університеті де Гвадалаягаре. В 1980 році почала лікарську практику (інтершп) при медичному відділі університету в Боффало. В майбутньому, д-р Оленка плянує спеціалізуватися у ділянці діагностичної радіології.

Побіч науки та студій до часу виїзду, Оленка була активною в пл. станиці, сповняючи виховну працю кошової. Як новачка та юначка, була учасницею всіх таборів на Новому Соколі, була в таборах спортивно-лещатарських, мандрівному "Стежок Культури" по Греції. Оленка є членом пл. куреня "Ті, що греблі рвуть".

Ст. пл. Оленка, вміла і хотіла поєднати не легку працю студій в університеті з виховною працею в пл. станиці, бо — "праця з пл. молоддю справді була і є психічним відпруженням, задоволенням та дальшою наснагою до студій в шкільних мурах", — такими словами Оленка висловила на сходах пл. активу станиці. У дискусії над проблемами старшого пластунаства вона сказала: ... "Я всеж таки поземом свого знання стою вище понад американську молодь. Вона живе тільки своїм американським егоїзмом та матеріалізмом. У праці для Пласту я бачу ідеалізм і по змозі моїх сил стараюсь його реалізувати..."

І справді — така молодь, вихована серед чужого середовища по школах, але дбайливо плекана теплом рідної хати з доповненням української школи та ідейного пластового виховання, свідомо своїх завдань та покликань, дає на сьогодні та на майбутнє бажані плоди та радісне жниво.

Ми з гордістю дивимося на таких молодих людей, які своїми здібностями та впертою працею в науці, здобувають особисто для себе, для родини, громади та цілого нашого суспільства, признання та похвалу.

Українська громада та пластова організація, щиро gratулює батькам, які, крім доні Оленки, мають ще двох синів. Ярослав — закінчив медичні студії в Німеччині, тепер є лікарем-рентгенологом, Мирон — інженер авронавтики, вони колишні пластуни, тепер проживають в місті Сіетл — стейт Вашингтон. Особливо щирі gratуляції складаємо д-р Оленці за її

досягнення та з добрими думками й вірою ждемо всі на її дальшу корисну й потрібну громадську та виховну працю для пластової молоді.

В 1982 році плянується на Пластовій Оселі "Новий Сокіл" з'їзд молодих українських ліка-

рів, а всі вони кількістю 22 — це виховники Пласту, колишні учасники пластових таборів на "Новому Соколі". Це справжнє досягнення, це наша гордість, давня мрія, яку, віримо, що побачимо у живій дійсності.

Братчик Славко

Надя Карпатська

Перші гагілки в Мелборні

"Ходить нучон..." — виводять юначки в Мелборні, Австралія

Цьогорічний Великдень приніс для громадянства Мелборну радісну несподіванку.

Вперше, за час нашого тут поселення, ст. пластунки та юначки виводили під церквами гагілки. У Великодню Неділю біля української католицької катедри, а у Світлий Понеділок в залі при православній церкві в Ессендоні.

Не багато вже між нами тих, які пам'ятають великодні гагілки на рідних землях, тому ми зі зворушенням вітали цей почин пластової молоді: відродити традицію одного із найдавніших та найкращих народніх звичаїв.

Після торжественної Богослужби, біля катедри "весна з осінню зустрінулись". Наче вістунки української квітучої весни, вбігли на церковний майдан, тримаючись за руки та співаючи, дівчата у вишиваних сорочках. Народ розступився, і дівчата, утворивши коло, розпочали гагілки старовинним "Шумом". Відтак виводили "Ягіл-ягілочку", "Зельмана" та "Жучка". В цій гагілці маленький хлопчик-жучок весело ходив по сплетених дівочих руках. Гагілки були виведені за всіма, віками встановленими правилами, тобто пісня і відповідні рухи спліталися в одну гармонійну цілість. Під час гагілок, новачки підходили з кошичками до людей, вітали їх великоднім: "Христос Воскрес!" та дарували крашанки.

Слід пригадати, що новацтво і юнацтво від довшого часу, кожної суботи сходилися до пластової домівки для писання писанок, а на Великдень під церквами мали свої виставки.

Відродження традиції великодніх гагілок має особливо важливе значення для молоді, яка повинна пізнати, цінити і шанувати прадідівські звичаї. До таких древніх звичаїв, що характеризують наше давнє минуле і нашу первісну культуру, належать гагілки-веснянки.

Гагілки-веснянки, чи гаївки, або ягілки, як їх називали в різних частинах України — це обрядові пісні-ігри, яких початок сягає далеко в передхристиянські часи. Це наша стародавня, самобутня, ні від кого не запозичена народна творчість.

Первісна ідея гагілок — це гимн весні, хвала сонцю і природі. В основі гагілок було закликання природніх сил, зокрема сонця і землі, бути добрими для людини, дати добрий врожай, любов, радість і щасливе одруження молоді. Гагілки-веснянки продовжувалися, творились нові після прийняття християнства. Стародавній звичай сплівся з радісним святом Христового Воскресіння.

Пластунки виводять гагілки в Мелборні, Австралія

НІЖНІСТЬ

Слова Бориса Олійника Музика Янова Поляхівського

Тур-ко-чуть мої го-лу-би, / що ста-ла вес-на на по-ріг. / І, / може, сьо-го-дні то-бі / сім-надцять зій-шло на зо-рі. / Я до те-бе йду, / ще не зна-на-я / по мос-тах сво-їх ве-сел-но-вих мрій. / Ти на-вс-тріч ме-ні / ста-нь ко-ха-на-я. / Для повторення: / на руш-ник ма-ли-новий / зій-де-ш ти. / Для закінчення: / зій-де-ш ти.

Турночуть мої голуби,
 Що стала весна на поріг.
 І, може, сьогодні тобі
 Сімнадцять зійшло на зорі.
 Приспів: Я до тебе йду,
 Ще не знаю, я,
 По мостах своїх
 Веселкових мрій.
 Ти навстріч мені

Стань, кохана,
 На рушник
 малиновій зорі.

І перше безсоння хмільне
 Торнулося трепетних вій,
 І ти дожидаєш мене,
 Як сонця калиновий цвіт.

Приспів.

Подай мені, мила, води
 З Дніпрових зелених глибин,
 Я пісню свою розбудив
 На клич солов'їний "Люби".

Приспів.

Ти чуєш, пізнавши тебе,
 Зозулі на щастя нують...
 Я серце своє голубе
 На вірність тобі віддаю.

Приспів.

У найдавніших гагілках згадується сонце, вода, весна, птиці, звірі, дерева, квіти, богиня весни Лада, а також господарювання й одруження. Опісля до старої тематики добавились інші, як згадки про князів, татарські наїзди, викуп чи втеча з полону. Ще пізніше згадується про козака, неволю, наругу над вірою та деякі історичні події. В сиву давнину гагілки виводили в лісах, гаях, у лузі, над річками тощо. Після прийняття християнства гагілки відбувалися біля церков.

Прекрасна музичність та поезія тих весняних пісень стала джерелом та надхненням для наших композиторів і поетів.

Гагілки відзначаються також багатством танкової ритміки. Їх виконували з відповідними рухами, іграми, драматичними сценками, діалогами, заспівами та угрупованнями. Це здебільша дівочі пісні-ігри, але часто з участю дітей та хлопців.

Найстарші гагілки-веснянки поширені на всіх українських землях, а спільними є такі, як "Кострубонько", "Шум", "Воротар", "Вербовая дощечка", "Кривий танець", "Жучок", "А ми просо сіяли" і багато інших. Це доказує, що ми споконвіку творили один народ, одну культуру та мали одну мову, одні звичаї та вірування. І це все ми донесли крізь віки від наших предків до наших днів.

Віriamo, що гагілки стануть традиційним обрядом наших майбутніх Великоднів у Мелборні.

Ініціювала та перевела перші гагілки пл. сен. Наталя Гриневич при допомозі пл. сен. Оксани Тарнавської та пл. сен. Тані Венгрінович.

За це належить їм велике Спасибі!

Олімпіади і змагуни в СРСР

На літо 1980 року запланована XXII Олімпіада. За пляном, ця Олімпіада має відбутися в Москві. Пишу "за пляном" тому, що через події в світі невідомо (навіть тепер, коли пишемо ці рядки), хто, де і на якій Олімпіаді візьме участь.

Як відомо з попередніх Олімпіад, українські змагуни-переможці здобули близько одну третину медалів СРСР. За довгі роки багато з них здобули собі місце в серцях світової публіки. Спортсмени, такі, як — Борис Шахлін, Лариса Латиніна, Володимир Куць, Валерій Борзов та інші, чарували своїми здібностями глядачів.

Успіхи українських змагунів є величезні, але...

XXII Олімпіада відбувається в СРСР, країні, де "...створено найдосконалішу в світі систему фізичного виховання"... таку, "яка лише можлива", ...згідно з "правами, свободою, гарантованими громадянам СРСР"...

Пригадаймо собі осяги советського спорту, про які пропаганда мовчить, пригадаймо, бо й українські змагуни є жертвою цих перемог...

Советська спортова політика побудована на використанні змагуна. В той час, коли советські робітники обіцяють помножити продукцію заліза, шахтарі подвоїти кількість видобутого вугілля, тренери та змагуни обіцяють нові рекорди та золоті медалі!

Олімпіада, це очевидно Пантеон спортових осягів. Зі зближенням цих ігор змагуни починають інтенсивніше тренування. Тренери, науковці та лікарі групово тренують змагунів та пробують з них "витиснути" неймовірні осяги: вище, швидше і далше! Змагуни беруть участь в цьому тренуванні добровільно,

не зважаючи на здоров'я. Щоб показати світові "вищість" соціалістичної системи та мати більше медалів, змагунам-переможцям обіцяють "капіталістичні отрути" — авта, апартаменти, добру платню... І така нагорода не відкидає, а заохочує до спортивного поля бою!

Володимир Куць, що здобув багато золотих медалів і світових рекордів у довшому бігу, мабуть, був найвидатнішою жертвою безжалісного змагу за перемогу. Біг Куця ніколи не цікавив. Як вступив до війська, мусів вибрати спорт, у якому мав би спеціалізуватися. Куць вибрав бокс. Кілька років пізніше, Г. Нікіфоров, тренер з Ленінграду, зауважив, що цей молодий змагун мав вроджену рису, яка — Нікіфоров знав — помагає здобувати величезні осяги. Рису ця — це здібність витримати будь-який біль.

Нікіфоров взяв Куця під свою опіку й почав з нього виховувати бігуна.

Нікіфоров розвинув теорію, що тіло змагуна можна поступово переобтяжувати, якщо сон, дієта, масажі, тренінг та психологічне оточення є скеровані на висліди. За короткий час Куць тренував коло 40 кілометрів денно, або без зупинки, або 5 x 2000 м, 10 x 1000 м, або 10 x 600 м та 10 x 400 м. Їв спеціальні вітаміни і словами Ю. Брохіна: "...Куць перетворився в єство, що не їло, але автоматично виконувало процес перетравлювання... Він не спав, лиш сповільняв психологічний процес тіла й серця, він не жив родинним життям, бо дружина була сотки миль від нього"...

Два тижні перед Олімпіадою в Мелборні 1956 р. тіло Куця почало відмовлятися від тренування. Його серце збільшилося, жили, які входили та виходили з серця, ненормально побільшилися. Пульс у відпочинку підскочив з 45 до 120 на хвилину, тоді, як його пульс під час змагу був 120. Куць байдуже дивився

Купно і продаж реальностей
Оцінка (валюація) реальностей
Аранжування, купно і продаж
мортгеджів
Загальна асекурація

R. CHOLKAN & CO. LIMITED
Realtor — Insurance Agent
527 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W. Toronto — Tel.: 763-5555
4984 Dundas St. W. Etobicoke — Tel.: 236-2666
INSURANCE:
2336-A Bloor St. W. — Toronto — Tel. 763-5666

на надходячу Олімпіяду, і неохоче вправляв. Нікіфоров внаслідок цього заборонив йому вправляти, аж доки він не доїхав до Мелборну.

Мелборн — це історія! Куць здобув дві золоті медалі на віддалі 5.000 м і 10.000 м. Та кож установив два олімпійські рекорди. Годину по змагу Куця зобов'язував медичний перегляд советськими лікарями. Лікарі були заскочені, що в Куця були сині уста, бліде обличчя, мав проблему з диханням та пульсом. Щось з ним було ненормального.

За свої здобутки Куць одержав відпустку на два місяці. Не зважаючи на сигнали тіла, щоб перестати тренінг, Нікіфоров знову почав його муштрувати. Але в Куця охоти не було, і тіло відмовлялося від нових кілометрів. Співзмагун Петро Болотников, який сам у Римі здобув золоту медаль у бігу на 10.000 м., говорив:

"...Ми його не пізнавали. Нікіфоров скаже годину бігти, то Куць ледве витримує. Як маємо біг на 2.000 м, Куць прибігає останній. Хто-небудь міг його побити"...

Вроджена риса все таки тягнула його у змаг. Лікарі й тренери не хотіли зупиняти Куця. Хоч можливість нових медаль в'янула, та все ж таки надії ще були. І так у жовтні 1957 року Куць пробіг свій найкращий змаг, 5.000 м в часі 13:35:0. Це був новий світовий рекорд, який залишився 8 років незмінним. Той біг для Куця був останнім. Його винесли зі стадіону на ношах, йому заборонили бігати, але боротьба була тепер тяжча, ніж у підготовці до Олімпіади. За 7 років Куць перебіг 72.500 кілометрів, тіло нараз не можна зупинити. Треба було поступово менше і помаліше бігати. Але йому цього не дозволили. Тіло змагуна почало драстично реагувати. Куць мав атаку серця, прибрав 27.5 кілограмів. Куць мав ще дві атаки серця. 16 серпня 1975 р. агенція ТАСС подала: "...полковник Володимир Куць, надзвичайний змагун, який приніс честь советському спортові на світових стадіонах, помер нині після дуже довгої та серйозної недуги".

Володимир Куць лише один приклад того, як багатьох видатних змагунів помандрувало його трагічним шляхом. Система, яка їх витренувала на високоякісних змагунів, не дала ради, щоб могли їх повернути до нормального життя, унормувати їх фізіологічні та психологічні процеси в організмі.

А чи дбала про це?

ПХ

УЛЯНА

УЗБЕНКО

Уляна Узбенко, учителька ужгородського університету, уродженка України. Уряд УРСР утищав Улянy. Упевняв ув'язненням. Уляна уважно уберігалась. Унікала утищу уряду.

Уставала удосвіта, убиралась, умивалась, упорядковувала. Уперто украшала українськими узорами убрання.

Уступала усім. Угідно усміхалась. Удень успішно учила українського. Учнів усвідомляла. Укріплювала українські уми.

Увечорі успішно удавалось Улянi унікати урядові установи. Уважно утікала уздовж Ужгороду узькими улицями. Удосконалено укривалась. Устигала угощати узваром усіх утомлених учасників УПА. Учителка услугоувала упівцям. Усі утішались успіхами.

Узрівши Улянy, учаровані умлівали: "У-ля-ля, Уляна Узбенко". Увійшла.

Успіхи Уляни Узбенко удокументували

16. XII. 1977.

Пан Т'Офель і Подруга.

Ваші заощадження складайте, а позички на всякі потреби беріть у фінансовій установі, що їй на ім'я:

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА
КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА
"САМОПОМІЧ" У ДІТРОЙТІ**

ТРИ БЮРА ДЛЯ ВАШИХ ПОСЛУГ

**НА ЗАХОДІ МІСТА
7346 Michigan Avenue
At Tarnow**

**Detroit, Michigan 48210
Tel.: 841-2390**

**У ВОРПЕНІ
28792 Royan Road
Warren, Michigan 48092**

**In The King Plaza Just South of 12 Mile Rd.
Tel.: 573-7074**

**ГОЛОВНЕ БЮРО
11838 Jos. Campau Avenue
Hamtramck, Michigan 48212
Tel.: 891-4100**

Щадіть — Позичайте — Обезпечуйтесь.

СПОМИНИ З ВИШКОЛУ ЮНАЦЬКИХ ВИХОВНИКІВ — 1979

Так як і кожного року, відбувся вишкіл юнацьких виховників і в 1979 р. Був він від 11 до 19 серпня на Вовчій Тропі. Згідно з домовленням учасників і проводу, присвячений цей табір ім. Володимира Івасюка, композитора "Червоної руги", якого вороги замордували у травні минулого року. Коменданткою вишколу була пл. сен. Іванка Ганкевич, ПС, заступницею її — ст. пл. Рома Гадзевич Гр., бунчужним — ст. пл. Алю Куріца Пб., писар ст. пл. Ата Пілецька ПС. У булаві були також пл. сен. Люба Крупа

ПС (прелегнт), ст. пл. Андрій Войтович ЧМ, ст. пл. Ляля Войтович Гр., ст. пл. Ераст Гафтович ЧМ, ст. пл. Марта Коломиець ПС. Не можна забути про улюбленого "індика" табора — ст. пл. Степана Шишку ЧК. Табір відвідала пл. сен. Евстахія Гойдиш — голова КПС США; дуже приємно було зустрітися з Надією Світличною (дисиденткою), яка мала гу-

ромно назати, бо й мені вони це зробили, — вони прив'язали денного з нас до лінок! Ми ще не є певні хто це був, але Андрій останнього дня зловив двох дівчат без зеленого, і їм завдав дивну нару — вони мусіли кожного разу їсти прив'язаними разом плече до плеча. Вони хотіли потім дістати Андрія, щоб йому віддячитися! Але, менше вне з тим...

Почалася праця. Нас розділили на чотири гуртки. Ця система була на те, щоб ми краще зрозуміли, як по-

мати гасло й обряд. Я, як член гуртка "Нападаючих грибів", видавав гасло "Хто спить — той грибізи!" Ст. пл. Наталка Шпічка (Сіракузи) скомпо-нувала таний обряд (до пісні "Ярема"):

Підрадаємося ввечері темнім Білі та червоні ще дуже хитрі По вершках дерев слід ще лишаємо. Підіте до лісу, на вас нападаємо. Оце ми, ой гриби, оце-оце-оце ми Хитрі та таємні нападаючі гриби!

Зліва внизу: пл. роз-чі Дам'ян Нозан, Андрій Лещинш, пл. сноб Андрій Панченко, пл. роз-чі Степан Мель-нун, пл. сноб Андрій Микитин, ст. пл. Аскольда Лазор, пл. роз-чі Юрій Мизон, Петро Ворин, ст. пл. Борис Гудзяк; середній ряд зліва: ст. пл. Наталка Шпічка, ст. пл. Марта Прийма, пл. віра, Христя Дмитришин, пл. розв. Леоніда Герещ, ст. пл. Аreta Підвербичка, пл. розв. Катина Швайнун, ст. пл.

Роксана Волосенко; вгорі пл. роз-чи Христя Галуґа, Ірина Стаднин, ст. пл. Марія Федеенко, ст. пл. Всеволод Оніш-невич, пл. розв. Даруся Пришляк. Нема на знімку: ст. пл. Тереси Копаниці, ст. пл. Лесі Гурської, пл. розв. Юрна Напівтанця.

винен працювати гурток. Наші гуртки називалися: I Цигани, II — Замотані шнурівни, III — Дикі кабаноси і IV — Нападаючі гриби. Зараз учасники побачили, що тут щось несправедливе діється, бо в Диких кабаносах було двох гетьманських снобів та гетьманська вірлиця!

Кожний гурток мав зробити собі прапор, книги, стінну газету, приду-

Була подавала нам гутірки на такі теми: Мета Пласту, Метода праці з юнацтвом, Устрій гуртка, Книгове-дення, Характер юнака (-чки), Основні елементи зайнять УПУ, Снів, як виховний засіб, Гра, як виховний засіб, Ватри й вогнини, Газети та хроніки, Проби й вмілості, Устрій нурення, Плянування, Прогулянка, Організація структура Пласту, Співпраця

"Хортиця" (так називається наш танцювальний гурток) поїхала 23 лютого разом з музикантами та хористами до містечка Урбіно. А справді ми поїхали до одного незнамого села, щоб мати певний пункт орієнтації і там розглянулися. Це село було недалеко Урбіно.

Була субота. Рано було в школі лише дві години, замість три, бо ми мусили швидко приготуватися до від'їзду. Ми швидко з'їли обід, а в тому часі приїхав наш автобус. Надавши всі інструменти, ми вирушили в далеку дорогу. Мали ми поїхати понад 300 км., а ввечері мав відбутися наш виступ.

Їзда тривала з шість годин, в часі якої я слухав музику. Затрималися лише раз, щоб перекусити.

Вне наблизилися до Урбіно, де мали виїхати на головну дорогу, а тут зустрічає нас отець Парох, який своїм авто показав нам дорогу до його "відлюдної" парафії. Ідеться туди вгору неприємними закрутами.

Прибувши на місце, нас розділили по родинах. Я попав, разом з нашим керівником о. Євгеном, до однієї дуже милої родини. Батько — дуже гарна людина, запросив нас до стола. На вечерю їв я смачнісіньке припечене м'ясо "бістенка аї феррі" (свого роду "гріл"). Відтак новбаси, салату, спечену бараболу. По такій довгій подорожній я напевно дуже виголюнів і був готов з'їсти цілого коня. Ті всі страви ми ще й попивали домашнім вином. Розуміється, під час вечері я, оскільки міг італійського мо-

вою (добре, що о. Євген мені помагав), вніс їм у хату й в серце український народ.

У восьмій годині всі знову зустрілися. Пішли перебраться на попис. Залю маленька, але це не перешкодило мені і моїм товаришам весело та жваво відтанцювати "гопана". Попис складався з наших танців, пісень та музики. Він, очевидно, дуже подобався глядачам. Ми зуміли успішно показати їм рідний фольклор.

Наступного дня, в неділю, всі разом пішли до церковці, де гарно відспівали Службу Божу. Наш український обряд їм дуже припав до вподоби. Відтак — на обід по тих самих родинах, в яких ми попереднього вечора спонили вечерю. Під час і по обіді я був дуже веселий і добре розговорився з родиною.

Як сумно було покидати отаке місце для мене село Монтеальво. Не тільки мені, але й усім було сумно на душі: хотілося б довше побути в ньому з такими гарними людьми, що нас прийняли, мов рідних синів.

На 8-му годину ввечері ми вже були дома. Ми були змучені, але вповні задоволені.

Повечерявши нашвидко, ми відразу пішли на нічліг.

пл. юн. Андрій Сімів, Мюнхен

з батьками, Релігія в Пласті. Очевидно, це всі теми не такі дуже цікаві, але вони мусли бути, бо їх повинен засвоїти впорядник, щоб належно виховувати юнацтво.

Наша перша ватра була присвячена Св. Юрієві — патронові Пласту. Її провадив та мав гутірку про св. Юрія пл. розв. Леонид Герець ЦГ (Югіна). Хоч дощ трохи нас кропив цілий день, але ми мали гарну ватру ввечері.

ЧАР ВАТРИ

(ст. пл. Тереса Юпанниця, Трентон)

На вишкولی при ватрі

Співали ми разом,

Співали та смілились

Ти і я разом.

Перед чарівною ватрою

Близько ми сиділи

Аж поки зорі в небі

Посходили.

Хоч ватра раптом загасилась

Таборовий чар у мене залишивсь,

Так, як іскра остання є вічна

Ця любов для мене золотая.

Пл. розв. Юрій Мізюк, НГ
49 Нурінь УПЮ-ів ім. Д. Вітовського,
Трентон, Н. Дж.

Булава вишколу: зліва — ст. пл. Леся Войтович, ст. пл. Ераст Гафтович, ст. пл. Алю Нуріца, ст. пл. Марта Коломиець, ст. пл. Андрій "Вуж"-Войтович, пл. сен. Іван на Ганевич (комендант), ст. пл. Атя Пілецьна, ст. пл. Степан Шишна.

Жахлива погода нас тримала ввечері табору більшість часу. Зате ми мали "зимні ватри" в приміщеннях, мали вечір "Юнака" у буфеті. Сонце нарешті показалося наново нам в середу, і ми мали щастя, бо в четвер ми могли піти на прогулянку в ліси "Вовчої тропи". Я думаю, що всі учасники вишколу пам'ятають, яке ми "щастя" мали в цьому таборі.

Багато треба було працювати на вишкولی: приготувати плян 2-денної прогулянки, 3-місячний плян праці для ідеального гуртка; їх треба було знати точно на означений речинець. Учасники сиділи довгими годинами по ночах, виготовляючи різні звіти, пляни тощо.

Але ми янось все виконали й перенесли працювати дні. Вишкולי мені дуже подобався. Я певний, що буду довго пам'ятати й приємно згадувати перебування на цьому вишкولی. Сноб!

30-РІЧЧЯ ПЛАСТОВОЇ СТАНІЦІ В КІВЛЕНДІ

В суботу 16 лютого ц. р. Пластова Станиця в Ківлеленді, Огайо, святкувала своє 30-річчя.

Свято відбувалося в астродомі Української Католицької Школи св. Йо-

осіб. Після офіційної частини (звітів, привітів, історії Пласту в Ківлеленді тощо) відбулася мистецька частина, в якій брали участь: новацтво, юнацтво і старше пластуноство. А були тут: сценки, хороводи, гра на бандурах, модерні снечі про Пласт і навіть "цирк" та гумор.

Навколо залі по стінах були порозвішували знімки з праці та розвитку

сафата з різноманітною програмою і великою ватрою. До залі вмашерували усі члени Станиці (почавши від новацтва, а закінчивши на членах сеніорату) та обступили навколо ватру, яка пишалася посередині великої округлої залі.

На це наше святкування прибули: Начальний Пластун д-р Ю. Старосольський та голова КПСтаршини Е. Гойдиш. Наспіло також багато привітів від різних організацій та поодиноких

станіції, а на столах пишались трофеї, здобуті її спортсменами.

У наших домівах (які ми малювали та чистили) були виставлені праці поодиноких гнізд, роїв, гуртів та куренів. Стіни були прикрашені прибраними бюлетенями та емблемами.

Після закінчення програми, всі присутні частувалися смачним буфетом та оглядали знімки, домішки та наші праці.

Думаю, що цей приємний вечір за-

ПОДЕРТИЙ ЧЕРЕВИК — "79" Р.

Того літа я був учасником у дуже важкому пластовому таборі. Цей табір відбувся на Пластовій Оселі "Батури" і в американському штаті Вермонт від 22-го липня до 6-го серпня.

Перший тиждень того табору був справжнім випробуванням юнаків, щоб побачити — хто зможе витримати другий тиждень табору.

Ми дуже тяжко працювали й збудували прекрасну кухню з колод.

В четвер, першого тижня, ми пішли на двадцятимилеву прогулянку до українського села "Ворохта".

Другий тиждень табору відбувся у Вермонті на індіанській гірській дорозі "Лонг Трейл". Ми разом пройшли 55 миль.

Це мовляло не виглядає багато, але пів дороги ми йшли вгору крутими схилами гір. В цих горах краєвид був прекрасний.

Мені цей табір дуже подобався. Я не можу дочекатися до наступних таборів.

Грицько Смолинець

лишитися гарним спомином у всіх пластунів та гостей та додасть всім заохоти до дальшої праці.

СНОБ!

пл. розв. Люба Завадівська

ПС. З нагоди нашого 30-річчя 28 Курінь УПУ-ок ім. кн. Ольги пересилає 30 дол. на пресфонд "Юнака".

На знімку юначки з 28 Куреня ім. кн. Ольги виводять хороводи на нашому ювілеї (на знімку нема цілого куреня).

МОЇ ЛІТНІ ВАКАЦІЇ

Минулого року я гарно, бо працюючи, провела свої вакації. Я була на новацькому таборі і там помагала сестричкам. Мені дали обов'язок приготувати на кожний день ручні роботи (майстернування) для новацтва. Цей табір відбувався на Пластовій Оселі "Батури". Ми мали чудесну погоду.

Після цього табору мої батьки, мій брат і я, всі ми залишилися ще один тиждень на оселі. Кожного дня я бігла над воду опалюватися. Після тижня я була чорна, як циганка! Це був один із тижнів, в якому я найбільше відпочила. Пізніше я мусіла почати важку роботу.

В серпні я мала три тижні літніх балетних курсів. Щодня вставала рано й поверталася домів коло другої половини. Біля нашого дому є мисливський басейн, куди я ходила купатися після балетних курсів. Два тижні мисливського басейну була готова їхати на юнацький табір. Була я тільки тижня день на юнацькому таборі, бо мусіла продовжувати балетні курси. Це був мій перший юнацький табір. В нашому шатрі нас було троє: Надія Ніцак, Олена Цехмістро і я. Ми самі варили їжу на вогні, ми мали вечірні стійки, прогулянки, теренові ігри, один спортовий день і т.д.... Я навчилася дуже багато нових юнацьких пісень. Напевно це був приємний табір для всіх. Останнього тижня у серпні я мала балетні курси.

І так закінчилися мої вакації... а потімбралася назад до кимжні!

Меланя Павлів

3 ЖИТТЯ ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ У ВАШІНГТОНІ

Вечір Казок

Перший новацький "Вечір Назок" відбувся в нашій Станиці 6-го грудня 1979 р. Його підготувало 52-ге гніздо новачок "Степові комахки" при співучасті 47-го гнізда новаків "Нарпатські звірята". Сестричка гніздова Христя Шипіляєва при допомозі соняшного зайчика перевела присутніх в країну казок.

Соняшний зайчик запровадив всіх у гай барвістих квітів. Там літали "Три метелики" з квітми на квітку, шунаючи охорони від дощу. Гарне враження зробив наш наймолодший рій "Зозульки" під проводом сестрички Марти Перейми.

Сестри Ксеня і Марічка Круль талановито виконали пісню з рухами "Два півніки".

На зміну дівчатам рій "Лисички" виступив з казною інсценізацією "Добре діло зайчина". Ходить зайчик, шунаючи собі хатини, але всі звірятка відмовляють йому. Знайшовши притулок, зайчик разом з білкою засинають під деревом. Решта звірят жалують, що не прийняли зайчина, та йдуть його шукати. Знаходять з білкою і беруть їх до своєї хатни.

Щоб збудити соняшного зайчика, всі бадьоро заспівали пісню "Один великий палець". З переляку соняшний зайчик утік у город "Дідової дочки та бабної дочки". Там він пізнав доброту дідової дочки та злобу бабної. Гарні декорації доповнили ефект цієї сценки, яку відіграв найстарший рій "Гусенички" під проводом сестрички Христі Зинюк.

Пісню "У горах Карпатах" ми перейшли до наступної країни назви. Там соняшний зайчик сховався від морозних вітрів. Ішов дід лісом і загубив "Рукавичку". Новачки роя "Мурашки" під проводом сестрички Марти Ясинської одна за одною вважали в ту рукавичку, щоб завітритися. Найбільшою атракцією був песик Поно, який дуже вдало відіграв свою роль.

Рій новачків "Ведмедики", з своїм братчиком Марном Коропецьким, запросили всіх до інсценізації "Ріпки". Соняшно стало заходити й, на превеликий жаль усіх, соняшний зайчик зник! "Вечір Назок" закрився новацькою молитвою, іскрою та піснею "Ніч вже йде".

Христя Зинюк, Марта Ясинська

МОЄ ТАБОРУВАННЯ

Цього року наш табір відбувався над рікою Магнетаан в Онтаріо. Номандантом був пл. сен. Ю. Даревич. Ми виїхали з міста Торонто о восьмій годині рано і їхали приблизно 4 години на південь. Нарешті заїхали на таку дорогу, де вже автобус не міг їхати. Ми "розпакували" автобус, вантанне авто перевезло наші канойни на ріку і ми переправились на другий бік, де розтаборились. Ми відразу збудували кухню, ідальню, щоглу, дернани для всього і навіть "пристань" для човнів. Нас було приблизно 50 пластунів і більшість привезла шатра на дві особи. Комендант і деякі пластуні мали шатра і на п'ять осіб.

Кожного вечора відбувалася у нас ватра для нас самих, а часом і для членів 15-го куреня, що розтаборився недалеко.

Останнього вечора ми мали ватру аж в другій годині вночі. Нас усіх збудили, були між нами три прихильники, які хотіли стати пластунами. Ноли прийшов останній день, ми спалилися, чистили, збирали, палили та вивезли все, що стояло в нашому таборі (крім дерев). Тоді ми знову переплили канойнами ріку, спакували вантанне авто наші канойни й поїхали додому.

Ну, отак гарно минули два тижні мого життя на таборі "З'язку Дружби"! Скобі!

пл. юан. Маріан Фецин

III-й Курінь ім. С. Петлюри, Торонто

Вечір Симоненка

Літературний вечір для вшанування пам'яті Василя Симоненка відбувся 8-го грудня 1979 р. у домі Святої Софії у Вашингтоні. Вечір був організований місцевою Філією УНУ та Осередком Праці старшого пластунства. Цікаво, як різниці між генераціями затерлися в співпраці над програмою, бо й сама постать Симоненка нас радує: тих, які є в тому віці, в якому помер Симоненко, з тими, які були б ровесниками його, якщо б він жив, як танок і з тими, для яких він міг би бути сином і втіленням їхнього світогляду.

Вечір відкрив "господар дому" ст. пл. Петро Фединський. Пл. сен. Філько Старух грою на гітарі заохочує до спільного співу пісень до слів Симоненка та впроваджує нас у відповідний настрій. Головна частина програми — це доповідь проф. Петра Одарченка про творчість Василя Симоненка, яку ілюструють 12 старших пластунів і пластунів читанням його поезій. Доповідь і читання чітніше зарисовують постать Симоненка-поета. Кінцева точка записує нас з Симоненком-прозаїком. До цього редактор Микола Французенко вибирає нарис "Василя Олпана Хронки", образ шляхетності людської душі. Вибір і читання — чудові й, без пересадки кажучи, незабутні.

Після програми гості оглядали виставку видань і публікацій творів Симоненка, зібраних Петром Фединським. На кінець — буфет приготований старшими пластунами.

Марта Нічорівська

До нас пишуть...

До Вельмишановної Пані Ольги Кузьмович.

Пані Ольго, я мешкаю в Бразилії і дістаю "Юнак" ще від 1978 року. Знаю, що до Вас посилають редакційні матеріали ті, що до "Юнака", тому передаю це фото.

Його ми вже трохи давно зробили, не знаю чи зможете ще дати. Коли так, то дуже буду Вам вдячна.

Це фото ми робили дня 20 грудня 1979 року з нагоди іменин нашого пароха отця Боніфатія Залуцького, коли українська дітвора та молодь з Мамбори, зібрались, щоб побажати отцеві.

Минулого року, я діставала щомісяця "Юнака", на якого передплату жертвувала пані Ольга Мазепа. Бажаю далі його діставати, бо дуже його використовую. Прошу повідомити мене листом чи належить якась передплата від мене, щоб діставати "Юнака" в тому році. В 1979 році ви мені дуже регулярно його прислали, за що я Вам дуже дякую!

Дітвора та молодь співають з нагоди іменин отця пароха Боніфатія Залуцького, 20 грудня 1979, Мамбори, Парана — Бразилія. Фото Ізидори Корчової.

В минулім році я просила в адміністрації адресу пані О. Мазепа, але не отримала, тому, як можливе, прошу передати, бо я хочу до неї написати.

Охоплена радістю та певна, що ви мене зрозумієте, дякую Вам та бажаю всього добра.

Ізидора Корчовий

Референтка преси КПС в Австралії пані Віра Федевич, висилаючи допис про гагілки пластунок в Австралії (який містимо в цьому числі "Юнака") пише в супровідному листі ось що:

"При нагоді хочу висловити одне побажання до "Юнака" — голоси читачів і моє особисте: менше посмертних згадок, або для баянсу

поміщувати згадки про весілля, народини тощо. Може тоді започаткується звичай датків на фонд "Юнака з нагод родинних святкування".

Від редакції: Ми вповні згодні із побажанням пані Віри і читачів з Австралії та старалися вже не один раз започаткувати складання датків з приводу радісних родинних подій. Вперше ми започаткували такий звичай в квітні 1974 р. і написали заклик до читачів "Юнака" п. н. "Чому пам'ятаємо про "Юнака" при сумних нагодах?" — але, на жаль, від того часу можна, здається, почислити на пальцях докази того, що хтось пам'ятав про "Юнака" з приводу радісної події в житті своєму чи своїх близьких.

Отож, у тому випадку — слово за читачами і прихильниками нашого журналу.

Тепер саме час весіль і минув час градуацій — побачимо чи багато нагадали з того приводу "Юнака"?

Мені подобалася "Хроніка" в "Юнаку", бо там є різні дописи про курені, гуртки та про різні табори.

Я читаю "Юнака" і тим багато навчаюся нового та цікавого, як про інші курені, українські звичаї, важні постаті у нашій історії, літературі, в музиці та астрономії. Я також люблю знімки, що появляються у "Хроніці", спеціально знімки з таборів є дуже інтересні.

Скоб!

пл. уч. Лев Ганінчак, 49-ий Курінь УПЮ
Трентон, Н. Дж.

ЩЕДРИЙ ДАР НА ПЛАСТОВІ ВИДАННЯ

Осередок Праці Пластунів Сеніорів в Бофало зі своєю осередковою пл. сен. Мартою Стасюк у проводі перевів успішний Великодній ярмарок і весь дохід із своєї "лавочки" в сумі 332.50 дол. призначив на пластові видання, пересилаючи свій щедрий дар на руки пл. сен. О. Кузьмович, редакторки "Юнака".

З великою вдячністю приймаємо цей дар, з якого скористають усі три пластові журнали, а це "Готуйсь", "Юнак" і "Пластовий Шлях", та надіємося щиро, що цей гарний приклад "зворушить" також інші Осередки Праці УПС чи УСП піти слідами сеніорів у Бофало.

Щиро дякуємо!

Редакція "Юнака"

Замість квітів на могилу
бл. п.

радника СТЕПАНА ГАЛЯРЕВИЧА

складаємо \$713.00 на пресовий фонд пластових журналів
\$50.00 — Орест і Марія Небеші,

по **\$30.00**: З. і О. Кассараби, С. і В. Небеші,

по **\$25.00**: Курінь УПС ім. Войнаровського, М. і М. Груш-кевичі, Е. і Л. Небеші, Р. і О. Трешньовські,

по **\$20.00**: С. Волчун, Р. і А. Глинські, Л. і М. Голіяни, М. і Б. Ковчі, Л. і Н. Козбурі, Л. Музичка, А. і В. Надозірні, Ю. і Я. Оришневичі, І. і В. Піки, Р. і Е. Полатайки, Н. і Б. Сатурські, В. і Д. Федорові, С. Хома,

\$15.00 — В. і О. Хміляки,

по **\$10.00**: І. і М. Бачинські, В. і Л. Боднарі, О. Боднар, Р. і В. Возняки, О. Врублівський, А. Голубець, І. і О. Городиські, О. і М. Гуни, А. Завадівський, І. і С. Зваруни, О. Калуща, Р. Колодій, Я. і М. Кривяки, Я. і Я. Кришталовичі, В. Малиновський, І. і Д. Минити, І. і О. Руденські, Я. і М. Сидори, О. і О. Топоровичі, А. і Г. Яцишини,

по **\$5.00**: З. і М. Голубці, Е. Палка, Ю. і А. Полянські, П. Телішевський, А. Фединський,

\$3.00 — М. і З. Антонів.

Замість квітів на могилу
св. п.

ПРОКОПА НАДОЗІРНОГО

Батька пл. сен. Олі Надозірної-Корж

склали на пресовий фонд пластових видань:

по **\$20.00**: Ірина і Володимир Піки, Осипа Галяревич,

по **\$10.00**: Петро і Володимира Войтовичі, Юрій Галушинський, Мирослава і Остап Гуни, Надя Зінкевич, Андрій Лемішка, Галина Пісецька, Анна і Богдан Сатурські, Дарія Чорнодольська, Люба і Андрій Чорнодольські, Лідія Шавяк,

\$5.00 — Теофіль Попович.

Разом: **\$145.00**

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п.

ПРОКОПА НАДОЗІРНОГО

Батька нашої Приятельки — пл. сен. Олі Корж

складаємо \$15.00 на пресовий фонд "Юнака"

Оксана і Данило Струни, Торонто

Замість квітів на свіжу могилу

пл. сен. ДАРІЇ БОЙЧУК

довголітньої юнацької виховниці і редакторки

"Станичних Вістей в Детройті", яка своєю працею завжди допомагала журналові "Юнак"

складаю 25 дол. на його пресфонд

пл. сен. Ольга Кузьмович
редактор "Юнака"

Замість квітів на могилу
св. п.

АННИ ВЖЕСНЕВСЬКОЇ

складаю \$15.00 на пресовий фонд "Юнака"

Ліда Вахнянин, Торонто

Замість квітів на далеку могилу в Україні

бл. п. АГАФІЇ ХОМИ

матері моєї подруги пл. сен. Слави Шишки
складаю 10 дол. на дарункову передплату "Юнака"
для пластунки в Аргентині
пл. сен. Оксана Березницька, Бофало

Замість квітів на могилу
панства ГОЛІНКІВ, СЛАВИ ГРЕНЬКІВ,
ЙОСИФІНИ ГРЕНЬКІВ

складає на пресовий фонд "Юнака" \$10.00

Іванна Зельська, Вінніпег

Замість квітів на могилу

св. п. МИКОЛИ ТАРАСЮКА

батька пл. сен. Юрка Тарасюка, ККП-ів у США
на пресфонд "Юнака" складають 20 дол.

Юнаки 49-го Куреня ім. Д. Вітовського в Трентоні
(М. Велинорідько, М. Веремієнко, Л. Ганінчан, Л. Гарбар, М. Гафтович, Р. Гуляй, А. Мицин, О. Мицин, Ю. Мізюн, Б. Онишневич, Р. Онищук, П. Фат, Я. Фат)

ПРОСИМО ПРОБАЧЕННЯ

Пластову Станицю, Пластприят і Пластову Фундацію в Ньюарку, Дж., США та друга Юрія Тарасюка просимо пробачити нам за недогляд при коректі. У повідомленні "Замість квітів на могилу св. п. інж. Миколи Тарасюка, батька пл. сен. Юрія Тарасюка, дорогого члена нашої Пл. Станиці" (ст. 27, "Юнак" ч. 6/199/, червень 1980) подано суму пожертви на прес-фонд "Юнака" \$5.00, а має бути \$50.00.

Технічна Редакція "Юнака"

Self Reliance (N.Y.) Federal Credit Union
108 Second Avenue, N.Y. 10003
Tel.: 212-473-7310

СКЛАДАТИ ГРОШІ ЧИ ПОЗИЧАТИ

НАЙКОРИСНІШЕ

У ФЕДЕРАЛЬНІЙ КРЕДИТОВІЙ
НООПЕРАТИВІ "САМОПОМІЧ"
в НЬЮ-ЙОРКУ

СПИСОК ДАТКІВ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ЮНАКА"

ДАТКИ НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА",
що вплинули до 30 травня 1980 року

США:

Осередок Праці УПС, Бофало (надіслав Орест Стельмах)	332.50
Мія Сенік, Філадельфія	5.00
Замість квітів на могили (дивись посмертні згадки)	913.00
США разом	\$1255.50

КАНАДА

Пластова Станиця Торонто (пожертва пл. сен. О. Кузьмович — неприйнятий зворот коштів дороги)	150.00
ст. пл. Ярина Цибульська	15.00
ст. пл. Оксана Боднарчук	2.00
Замість квітів на могили (дивись посмертні згадки)	40.00
Канада разом	207.00
Разом усі	1462.50

Українська Кредитова Кооператива
"САМОПОМІЧ"
у Філадельфії
4814 N. Broad Street
Philadelphia, PA 19141
Phone: GL5-8770

Приймає ощадності, дає позички

Урядові години:

Понеділок закрито	четвер 9 - 12
Вівторок 9 - 12	п'ятниця 3 - 8
Середа 3 - 8	субота 9 - 12

Якщо бажаєте допомогти
"ЮНАКОВІ",
складіть свій даток
НА ПРЕСФОНД "ЮНАКА"!

УКРАЇНСЬКА ЩАДНИЦЯ "ТРИЗУБ"

TRIDENT SAVINGS & LOAN ASS'N

2325 Brown Street,
Philadelphia, PA 19130, USA

Виплачує 6% від ощадностей
від дня вкладу до дня вибрання.

МОРГЕДЖІ,
ЧЕКОВІ ПЕРЕКАЗИ, ОЩАДНОСТІ

Урядові години: понеділки і п'ятниці
від 6-ої до 8-ої год. вечора. Середи
від 4-ої до 6-ої вечора

Телефон: 236-8880

Закликайте Ваших друзів і приятелів
передплачувати і читати «Юнака»!

АРКА ЗАХІД

це не лише модерна українська книгарня
і крамниця гарних подарунків, але також
справжній осередок обслуговування українців
Торонта й околиць.

- книжки, часописи і журнали;
- грамофонні пластинки, радіоприймачі, друкарські машинки;
- різьба, кераміка, картини, кришталі, порцеляна, полотна і нитки "ДМС" до вишивання, вишивки, жіночі хустини;
- великий вибір гарних дарунків на різні okazji;
- висилка пакунків в Україну.

ARKA WEST
2282 Bloor St. West
Toronto, Ont.
M6S 1N9, Canada
Telephone: 762-8751

- Продаємо "МІЙ ПЕРШИЙ СЛОВНИК", ціна \$6.00 з додатком коштів пересилки.
- БУКВАР МАРІЇ ДЕЙКО, ціна \$4.00 і кошти пересилки.

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ І ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?

ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,
Той доляр, той цент
Тобі допоможе колись
Здобути знання, прожиток, ім'я!

- ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ
ПЛАТИМО 6%
- ЦЕРТИФІКАТИ ЗАРОБЛЯТЬ
ВІД 6 1/2 до 9%

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ І СМАЧНИЙ ХЛІБ
та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ
власниками якої є

Анна і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Праця і ощадність забезпечать

Вашу майбутність!

Пластуни і Пластунки,
учні свято-миколаївських шкіл,
складайте свої ощадності у

СВЯТО-МИКОЛАЇВСЬКИЙ КРЕДИТОВІЙ СПІЛЦІ.

Спільна приміщується в будинку

Вашої школи і є відкрита від
год. 10 до 1 по полудні.

4 Bellwoods Ave., Tel.: 366-4529
Toronto, Ont. M6J 2P4

„ПОСІВНИК ЗВ'ЯЗКОВОГО“

можна набути

- в Канаді: у Адміністрації
„Юнака“:

„Yunak“ — Magazine,
2150 Bloor St. W.

Toronto, Ont. M6S 4V7 Canada

ЦІНА — \$9.00

**Друкерія
КИЇВ**

виконує
всі
друкарські
роботи.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні
запрошення
- фірмові
друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 537-5572

2466 DUNDAS St. West, TORONTO, ONT. M6P 1W9

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюро

МАРКІЯНА КОГУТА

і
ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA

If not delivered please return to:

YUNAK Magazine

2150 Bloor St. W. Toronto, Ont. M6S 4V7, Canada

RETURN POSTAGE GUARANTEED

Ціна: \$1.00

СИНИЦЯ

СОЛОВЕЙ

ЛАСТІВКА

ПІДСНІЖНИК

БАРВІНОК

ФІЯЛКА

БДЖОЛА

“... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням яногось напрямку”, —
наже Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

БОРСУК

ІЖАК

Читайте ж і **СВОЄЧАСНО** передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

КАЖАН

БОБЕР

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.

САЙГАК

ЛИС

КРАМНИЦЯ
ПЛАСТОВОГО ПОСТАЧАННЯ Пл. СТАНИЦІ ТОРОНТО

Має на складі

ОДНОСТРОЇ ДЛЯ ЧЛЕНІВ УСІХ ПЛАСТОВИХ УЛАДІВ
ХУСТКИ, ПОЯСИ, ВСІ ВІДЗНАКИ Пл. ПРОБ,
ЛЕЛІЙКИ, СВИСТКИ, КОМПАСИ, БЕРЕТКИ,
Пл. ПІДРУЧНИКИ

2199 Bloor St. West M6S 1M2

Пл.станіцям при замовленні відзнак на суму
понад \$25. — даємо 10% знижку.

Нове на полицях: гаптовані відзнаки вмілостей для УПН
відзнаки: подані на обкладинці, ціна по \$2.50, інші — \$3.00.

РИСЬ

ЗАЄЦЬ

ВЕДМІДЬ

ВОВК

КОБРА

ОРЕЛ

СОКІЛ

ГОТУР

ОЛЕНЬ